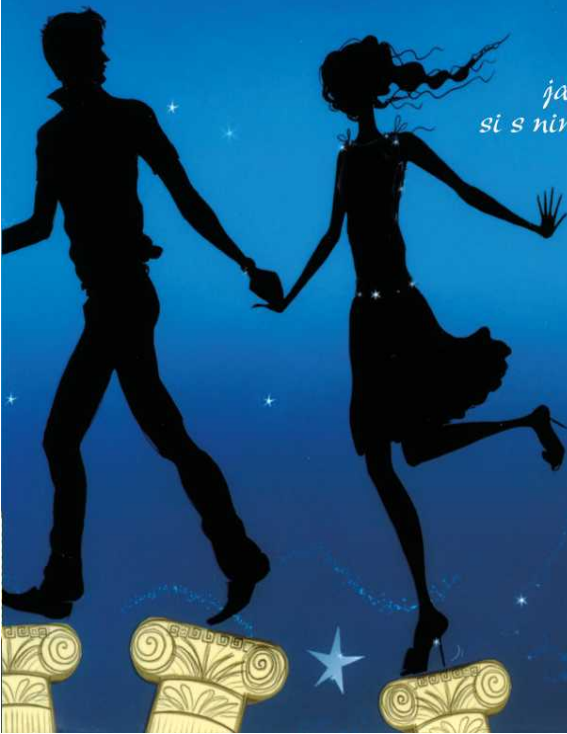

SOPHIE
KINSELLA

Svatební noc

*Netušili,
jak podivnou hru
si s nimi osud zahraje*

Svatební noc

SOPHIE
KINSELLA

Svatební noc

Přeložila Daria Dvořáková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 Sophie Kinsella

All rights reserved.

Z anglického originálu *Wedding Night*

(First published by Bantam Press, London, 2013)

přeložila © 2014 Daria Dvořáková

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788073071217

Věnováno Sybelle

ÚVOD

Arthur

Mládí! Se svým spěchem, obavami a vyžadováním všech odpovědí *ted' hned*. Tato uštvaná stvoření mě opravdu unavují.

Už sem nechoďte, říkávám jim. *Nechodte mi sem*.

Mládí zůstalo tam, kde ho člověk zanechal, a tam by také mělo zůstat. Všechno, co stálo za to vzít na životní pouť, si už člověk dávno vzal.

Tohle jim říkávám dlouhých dvacet let, a poslouchal mě snad někdo? Ať si dělají, co umí. A už sem jde další. Škrábe se na útes a funí přitom jako pytel ježků. Tricátník až čtyřicátník, řekl bych. Proti modré obloze mu to docela sluší. Vypadá trochu jako politik. To asi přeháním. Bude to nejspíš nějaká filmová hvězda.

Z minulosti si jeho obličej nepamatuju. Ne že by to něco znamenalo. Dnes v zrcadle nepoznávám ani vlastní obličej. Mládenec šmejdí očima po okolí a zvědavě si mě prohlíží, jak sedím na židli pod svým oblíbeným olivovníkem.

„Vy jste Arthur?“ ptá se příkře.

„Příznávám.“

Zkušeně si ho prohlédnu. Vypadá poměrně zámožně. Má na sobě drahé značkové tričko s límečkem. Patrně zralý na pár velkých panáků whisky.

„Jistě si dáte něco k pití,“ nabízím vládně. Nikdy není na škodu zavčas stočit debatu k dobrému alkoholu.

„Nechci pít,“ odpoví mi. „Chci vědět, co se stalo.“

Snažím se potlačit zívnutí. Mohlo mi to dojít. Tak pán si přeje vědět, co se stalo. Další z komerčních bankéřů v krizi středního věku se nám vrací na místo svého mládí. Na místo činu. Mám sto chutí mu odpovědět, ať to nechá být. Ať udělá čelem vzad a vrátí se ke svému dospělému, komplikovanému životu, protože tady se to vyřešit nedá.

Ale stejně by mi nevěřil. Žádný tomu nevěří.

„Drahý chlapče,“ prohlásím vlídně. „Vyrostl jsi. To se stalo.“

„Ne,“ vyhrkne a netrpělivě si promne zpoceně obočí. „Vy mi nerozumíte. Přišel jsem z vážného důvodu. Poslouchejte mě.“ Popojde ke mně o několik kroků, proti slunci se rýsuje v impozantní výšce celá jeho postava a pohledný obličej se soustředěně zachmuří. „Jsem tu z vážného důvodu,“ opakuje. „Nechtěl jsem se do toho plést, ale prostě mi to nedá. Musím to udělat. Chci vědět, *co přesně se tu stalo...*“

*Lottie**Před dvaceti dny*

Koupila jsem mu zasnubní prsten. Byla to chyba?

Aby bylo jasno, žádný *holčíčí* prstýnek. Je to jednoduchý kroužek s drobným diamantem, který mi vnutil prodavač. Když se Richardovi nebude diamant líbit, může prsten otočit kamínkem dolů.

Nebo ho nemusí nosit. Může si ho položit na noční stolek, nebo dát do krabičky nebo podobně.

Také ho můžu vrátit a nemusím se o něm vůbec zmiňovat. Abych pravdu řekla, s každou další minutou se mi nápad s prstenem zdá o něco problematictější, ale kdybych pro něj neměla vůbec nic, cítila bych se strašně divně. Když muž žádá dívku o ruku, má s tím spoustu starostí. Znamená to připravit vhodnou příležitost, pokleknout, položit děvčeti klíčovou otázku *a ještě k tomu* koupit prstýnek. A co musíme my? Akorát říct „ano“.

Občas také „ne“.

Docela by mě zajímalo, kolik žádostí o ruku končí kladnou odpovědí a kolik zápornou. Automaticky otvírám pus, abych to probrala s Richardem, a pak ji rychle zavřu. *Huso*.

„Prosím?“ Richard ke mně zvedne oči.

„Nic!“ zářivě se na něj usměju. „Jenom... báječné menu!“

Zajímalo by mě, jestli už prsten koupil. Vlastně mi na tom příliš nezáleží. Na jedné straně by to bylo úžasně romantické, kdyby ho vybral sám. Na druhé straně by bylo úžasně romantické, kdybychom ho vybírali společně.

Je to tak napůl.

Popíjím vodu a láskyplně se na Richarda usmívám. Sedíme u rohového stolu s výhledem na řeku. Je to nová restaurace na Strandu, kousek za

Savoyem. Mají tu samý černý a bílý mramor, lustry ve starobylém stylu a světle šedá čalouněná křesílka. Je elegantní, ale ne přezdobená. Dokonalé místo pro nabídku k sňatku při obědě. Mám na sobě decentní bílou halenku – dokonalou volbu pro nastávající nevěstu –, pestrobarevnou bavlněnou sukni a samodržící punčochy, za něž jsem utratila hromadu peněz pro případ, že bychom se rozhodli zasnuby později něčím stvrdit. Samodržící punčochy jsem na sobě ještě nikdy neměla. Ani o ruku mě ještě nikdo nepožádal.

Júúú, možná zamluvil pokoj v Savoyi.

Ne. Richard by se takhle přes kapsu neplácl. Podobná přehnaná gesta nemá ve zvyku. Dobrý oběd, ano; předražený hotelový pokoj, ne. Což respektuju.

Vypadá nervózně. Mne si manželky, dívá se na mobil a ve sklenici točí vodou. A když si všimne, že se na něj dívám, také se usměje.

„Takže.“

„Takže.“

Jako bychom mluvili nějakou tajnou řečí a kolem skutečného problému chodili po špičkách. Pohrávám si s ubrouskem a posouvám křeslo. To čekání je nesnesitelné. Proč už to konečně neudělá?

Ne, nechtěla jsem říct „konečně neudělá“. Nejde o žádné očkování. Jde... Vlastně o co jde? Jde o začátek. O první krok. O to, že se společně pustíme do báječného dobrodružství. Protože chceme jít životem ruku v ruce. Protože vzájemně nevíme o nikom jiném, s nímž bychom tuto cestu podnikli raději. Protože ho miluju a on miluje mě.

Začínají mi vlhnout oči. Jsem naprosto ztracený případ. Oči mi vlhnou už řadu dní od chvíle, kdy mi došlo, co má za lubem.

Richard je trochu těžkopádný. To rozhodně nemyslím zle. Je přímý, věcný a nepotrpí si na výstřelky. (Díkybohu.) Také vás zničehonic nezaskočí bláznivými překvapeními. Před posledními narozeninami mi neustále naznačoval, že mi jako dárek věnuje výlet do neznáma, což bylo skvělé, protože jsem si mohla nachystat tašku s věcmi na přespání plus několik dalších maličkostí.

I když nakonec mě *přece jen* dostal, protože se nejednalo o víkend v zahraničí, jak jsem odhadovala. Byla to jízdenka na vlak do Stroudu, kterou mi nečekaně nechal uprostřed týdne, v den mých narozenin, doru-

čít do zaměstnání. Později vyšlo najevo, že mi u šéfa vyjednal dvoudenní dovolenou, a když jsem dojela na místo, odvezlo mě auto do Cotswoldu, kde na mě čekal v kouzelné chatce u sálajícího krbu s kožešinovou předložkou. (Mmm. Musím říct, že sex před sálajícími plameny je *doopravdy báječná věc*. Až na to, že z krbu vyletěl žhavý uhlík a popálil mě na stehně. Ale to nevadí. To je maličkost.)

Takže ani když tentokrát začal trousit nenápadné narážky, nebyly to žádné jemné náznaky. Spíš se podobaly rozměrným dopravním ukazatelům na vozovce: *Brzy tě požádám o ruku*. Nejdřív mě pozval na „zvláštní oběd“. Pak se zmínil o „velké otázce“ a významně přitom pomrkával (a já jsem pochopitelně předstírala, že vůbec netuším, o čem mluví). Nakonec mě začal škádlit, jak by se mi líbilo jmenovat se paní Finchová, což je jeho příjmení. (Náhodou se mi to docela líbí. Ne že bych se nejmenovala ráda Lottie Graveneyová, ale paní Lottie Finchovou se stanu velmi ochotně.)

V duchu jsem si přála, aby nebyl tak přímočarý a nechal mi prostor aspoň pro trochu překvapení. Ale i tak, alespoň jsem věděla, že si mám nechat udělat manikýru.

„Takže, Lottie, už ses rozhodla?“ Richard se na mě podívá svým klasickým hřejivým úsměvem, při němž mi vždycky poskočí žaludek. Na okamžiček mě napadlo, že se mě rozhodl požádat o ruku takto rafinovaně.

„Ehm...“ Sklopím oči, aby si nevšiml mých rozpaků.

Má odpověď bude pochopitelně „ano“. Veliké, radostné „anóóó“. Nemůžu uvěřit, že jsme se dostali až sem. Sňatek. Jenom považte, manželství! Za ta tři léta, co jsme s Richardem spolu, jsem se záměrně všem úvahám o svatbě, závazcích a s tím spojených námětech (dětech, rodinných domech, pohovkách, bylinkách v květináči) vyhýbala. V podstatě bydlíme společně u něj, ale svůj byt jsem si ponechala. Jsme sice pár, ale Vánoce slavíme u svých rodin. V *takové* situaci se nacházíme.

Přibližně po roce mi bylo jasné, že se k sobě hodíme. Věděla jsem, že ho miluju. Zažila jsem ho v jeho nejlepších chvílkách (kdy mi na narozeniny připravil jako dárek výlet, o němž jsem neměla ani tušení, spojený s okamžikem, kdy jsem mu omylem přejela nohu, a on mě za to neseřval) i v nejhorších (kdy mu cestou do Norfolku vypověděla službu navigace a on se zarputile odmítal kohokoli zeptat na cestu. Jeli jsme tam šest hodin.) A pořád jsem si přála být s ním. *Rozuměla jsem mu*. V jednom kuse nemachruje.

Je rozvážný a přemýšlivý. Někdy se může zdát, že vás vůbec neposlouchá, ale pak najednou ožije a vy zjistíte, že dával celou dobu pozor. Jako lev, který podřimuje pod stromem, ale stále je připravený zabít. Zatímco já se tak trochu podobám gazele, která poskakuje kolem. Vzájemně se doplňujeme. Jako v přírodě.

(Ne ve smyslu potravního řetězce, to je snad jasné. Myslím to čistě *metaforicky*.)

Takže po roce jsem zjistila, že je to On. Ale také jsem věděla, co se může stát, když šlápnu vedle. Podle mých zkušeností funguje slovo „svatba“ jako enzym. Vyvolává řadu reakcí, většinou zničující povahy.

Předvedu vám to na příkladu Jamieho, mého prvního dlouhodobějšího vztahu. Čtyři roky jsme šťastně žili společně, a stačila náhodná zmínka, že se mí rodiče vzali v tomtéž věku, v jakém jsme se právě nacházeli my (dvacet šest a dvacet tři). A bylo to. Jediná malinkatá poznámka. Následně se strašlivě vyděsil a prohlásil, že si musíme „na chvíli od sebe odpočinout“. Jaképak odpočívání? Do té doby nám bylo spolu dobře. Takže bylo jasné, že si potřebuje odpočinout hlavně od rizika, že by *znovu uslyšel slovo „svatba“*. Při představě, že by se má ústa mohla ještě někdy pokusit toto slovo znovu zformulovat, se tak trásl strachem, že mě raději vůbec nechtěl vidět.

Ještě si ode mě ani nestačil pořádně „odpočinout“, a už měl novou rusovlásku. Příliš mi to nevadilo, protože já jsem už mezitím chodila se Seamusem. Seamus byl Ir s krásným sexy hlasem. Vlastně ani nevím, co se pokazilo s ním. Asi tak rok jsme byli do sebe naprostí blázni – nekonečný sex do rána ve stylu „na ničem jiném v životě nezáleží“ –, až jsme najednou zjistili, že se celé noci až do rána bílého jenom hádáme. Z bujarého šílenství se během čtyřadvaceti hodin stalo hluboké vyčerpání. Bylo to zničující. Naprosto nás vysílilo příliš mnoho úvah na téma „Kam vlastně směřujeme?“ a „Co vlastně od našeho vztahu očekáváme?“. Takhle jsme se potáceli ještě rok a ze zpětného pohledu představuje tento druhý rok v mém životě velkou černou a skličující skvrnu.

Pak přišel Julian. I tehdy to trvalo dva roky, ale vlastně s ním to nějak ani *nebylo*. Byly to vztahy ořezané na kost. Nejspíš jsme byli oba příliš pracovní vytížení. Tehdy jsem zrovna nastoupila u Blay Pharmaceuticals a cestovala jsem po celé zemi. A on se celou dobu pokoušel sehnat pro

svou účetní firmu nějakého partnera. Vlastně ani nevím, jestli jsme se v pravém slova smyslu rozešli, najednou jsme si byli nějak cizí. Tu a tam se scházíme jako přátelé a je to pořád stejné, nejsme schopni přijít na to, kde se to tehdy vlastně pokazilo. Dokonce mě asi tak před rokem pozval na rande, ale musela jsem mu říct, že už žiju s někým jiným a že jsem s ním opravdu šťastná. A to byl Richard. Muž, kterého opravdu miluju. Muž, který sedí proti mně s prstýnkem v kapse (aspoň doufám).

Richard je určitě největší fešák ze všech mých bývalých. (Možná jsem zaujatá, ale podle mě je krásný.) Je mediální analytik, což je náročná práce, ale není jí posedlý. Není tak bohatý jako Julian, ale co na tom? Je velmi živý a zábavný a umí se tak bouřlivě rozesmát, že vám to okamžitě spraví i tu nejčernější náladu. Říká mi Sedmikrásko od chvíle, kdy jsme si udělali piknik a já mu upletla sedmikráskový věneček. Není příliš trpělivý, ale to nevadí. Nikdo není dokonalý. Když si náš vztah zpětně promítnu, nevidím žádnou černou skvrnu jako u Seamuse, ani prázdný prostor jako u Juliana; přede mnou probíhají obrázky plné hudby a veselí. Skládanka z modré oblohy a úsměvů. Demonstrace štěstí. Blízkosti. Smíchu.

A teď celá ta skládanka vyvrcholí. Dílkem, kdy si klekne na koleno, zhluboka se nadechne...

Jsem kvůli němu tak nervózní. Chci to mít všechno krásné. Chci, abych mohla vykládat našim dětem, že v den, kdy mě jejich otec požádal o ruku, jsem do něj byla naprostý blázen.

Naše děti. Náš domov. Náš život.

Popustím uzdu podobným představám a cítím, jak se v mém nitru rozlévá klid. Už jsem na to připravená. Je mi třiatřicet a chci to. Celý svůj dospělý život jsem se tématu manželství vyhýbala. Tak jako všichni mí přátelé. Jako by kolem něj byla jako kolem místa zločinu natažená žlutá páska s nápisem NEVSTUPOVAT. Raději tam nechod', protože by ti to přineslo smůlu a tvůj přítel by tě poslal k vodě.

Ale teď se to už zkazit nemůže. Cítím, jak mezi námi nad stolem proudí láska. Mám chuť vzít Richarda za ruce. Mám chuť vzít ho do náruče. Je to tak neskutečně úžasný člověk. Mám takové štěstí. Za takových čtyřicet let, až budeme oba šediví a vrásčití, půjdeme možná ruku v ruce po Strandu, zavzpomínáme na dnešní den a budeme děkovat Bohu za to, že jsme se našli. Jak nesmírné štěstí jsme měli na tomto světě pře-

plněném samými cizími lidmi. Láska je vzácná věc. *Velmi vzácná.* Je to vlastně zázrak...

Jejda, slzy se mi tlačí do očí...

„Lottie?“ Richard si všiml mých orosených očí. „Copak ti je, Sedmikrásko? Všechno v pořádku? Nestalo se něco?“

Ačkoli Richardovi říkám mnohem víc než bývalým partnerům, svěřit se mu s *každou* svou myšlenkou by asi nebyl dobrý nápad. Fliss, má starší sestra, tvrdí, že se mé uvažování pohybuje v hollywoodských barvách a že bych si měla uvědomit, že všichni lidé neslyší tklivé zvuky houslí za scénou.

„Promiň!“ Jemně si otru oči. „To nic. Přála bych si jenom, abys nemusel odjet.“

Richard zítra odlétá na dočasnou práci do San Franciska. Na tři měsíce – mohlo by být i hůř –, ale stejně se mi bude strašně stýskat. Utěšuje mě na tom jenom skutečnost, že já už budu plánovat svatbu.

„Miláčku, neplač. Já to nesnesu.“ Vezme mě za ruce. „Budeme si denně volat přes skype.“

„Já vím.“ Stisknu mu ruce. „Budu se těšit.“

„Ale hlavně *nezapomeň*, že budu v kanceláři a všichni můžou slyšet, co mi říkáš. Včetně mého šéfa.“

Jenom drobný záblesk v očích mi prozradí, že si ze mě utahuje. Když byl minule pryč a mluvili jsme spolu přes skype, dávala jsem mu rady, jak se má chovat ke svému nesnesitelnému šéfovi, a nedošlo mi, že Richard sedí v otevřené kanceláři a že se u něj může jeho šéf kdykoli objevit. (Což se naštěstí nestalo.)

„Díky za radu,“ pokrčím rameny a ani při tom nemrknu.

„A taky tě můžou vidět. Takže bys neměla být *úplně* nahá.“

„No dobře, když nedáš jinak,“ přikývnu. „Vezmu si aspoň průsvitnou podprsenku a kalhotky. Aby se neřeklo.“

Richard se zazubí a stiskne mi ruce. „Miluju tě.“ Má tichý a vroucný hlas, při němž mi usedá srdce. Tohle by mi mohl říkat do smrti, a nikdy by mě to neomrzelo.

„Já taky.“

„Poslyš, Lottie...,“ odkašle si. „Musím se tě na něco zeptat.“

Mám pocit, jako bych měla uvnitř explodovat. Obličej mám ztuhlý očekáváním a myšlenky mi v hlavě divoce víří. *Jejdanánku, už to bude... Celý*

život se mi změnil... Soustřed' se, Lottie, vychutnej si tu chvíli... Kruci! Co to mám s nohou?

Vyděšeně se podívám dolů.

Kdo tvrdí, že vám ty punčochy budou držet samy, je lhář a bude se smažit v pekle, protože jedna z mých punčoch si to nevzala k srdci a sklouzla mi ke koleni. A ohybná tlustá „přilnavá“ manžeta mi bimbá kolem lýtka.

Takhle rozhodně nabídku k sňatku přijímat nemíním. Nehodlám strávit zbytek života vzpomínkou na to, *jak romantické to mohlo být, až na tu zatracenou punčochu.*

„Promiň, Richarde,“ přeruším ho. „Počkej chvíličku.“

Nenápadně se sehnu a snažím se punčochu vytáhnout nahoru, ale tenoučká tkanina se mi v ruce roztrhne. Aby do toho. Teď mám ke spadlé manžetě na noze *ještě* díru na punčoše. To by tak hrálo, abych se neprovdala kvůli pitomým punčochám. Musím si je svléknout.

„Děje se něco?“ ptá se Richard trochu vyjeveně, když se vynořím zpod stolu.

„Musím si odskočit na Dámy,“ zamumlám. „Moc se omlouvám. Mohli bychom tu věc na okamžik odložit? Na nanosekundu?“

„Stalo se ti něco?“

„Nestalo.“ Rozpaky zrudnu. „Jenom drobná nehoda... na oblečení. Nechci, abys to viděl. Mohl by ses dívat na druhou stranu?“

Richard poslušně otočí hlavu. Odstrčím židli od stolu, spěchám k toaletám a ignoruju pohledy ostatních návštěvníků. Nemá cenu tu něco maslovat. Prostě spadlá punčocha.

Vpadnu na Dámy, zuju botu, svléknu tu pitomou punčochu a s bušícím srdcem se na sebe zadívám do zrcadla. Je vůbec možné, že jsem odešla chvíli předtím, než mě požádal o ruku?

Mám pocit, jako by se zastavil čas. Jako bychom byli v nějakém sci-fi filmu, Richarda někdo zmrazil a já dostala k dispozici veškerý čas světa, abych si promyslela, jestli si ho chci vzít.

Což vlastně vůbec nepotřebuju, protože odpověď zní „To se ví!“.

Blondýnka s korálkovou čelenkou a s tužkou na rty v ruce se ke mně otočí a pozorně si mě prohlíží. Nejspíš vypadám trochu divně, když tu s botou a punčochou v ruce civím do zrcadla.

„Támhle je odpadkový koš,“ pohodí hlavou stranou. „Není vám něco?“

„Jsem v pořádku, děkuju.“ Najednou mě přemůže touha s někým se o tento okamžik podělit. „Můj přítel je právě uprostřed nabídky k sňatku!“

„Páni!“ všechny ženy stojící před zrcadlem se ke mně otočí.

„Co znamená to ‚uprostřed nabídky?‘“ svraští obočí útlá zrzka v různých šatech. „Jako že řekl ‚Nechtěla bys...‘?“

„Nakouzl to, ale pak se stala ta katastrofa s punčochou.“ Zamávám s ní nad hlavou. „Takže jsem ho na chvíli zastavila.“

„Zastavila?“ opakuje jedna udiveně.

„No, já bych pádila zpátky,“ prohodí zrzka. „Co kdyby si to rozmyslel?“

„To je vzrušující!“ nadchne se blondýnka. „Můžeme přihlížet? Můžeme si to natočit?“

„Mohly bychom to dát na YouTube!“ přidá se její kamarádka. „Najal si flash mob nebo něco podobného?“

„To asi ne...“

„Jak tohle funguje?“ Naši debatu přeruší panovačným hlasem stará paní s kovově šedým přelivem. Zlostně mává rukama pod automatickým dávkovačem mýdla. „Proč se vůbec něco takového vyrábí? Co je špatného na kostce mýdla?“

„Podívej, to se dělá takhle, teto Dee,“ snaží se ji uklidnit zrzka. „Máš ruce moc vysoko.“

Zuju si druhou botu a stáhnou punčochu a při té příležitosti si namažu krémem na ruce lýtka a holeně. Nechci mít vzpomínku *Byla to tak romantická chvíle, až na tu suchou šupinovatou kůži na nohách.* Pak vytáhnu mobil. *Musím to napsat Fliss.* Rychle vytukávám:

Už mě žádá!!!!

Za chvílku mi dorazí na displej odpověď:

Neříkej, že mi uprostřed jeho nabídky k sňatku esemeskuješ!!!

Na toaletě. Na chvílku jsem si odskočila.

Jsem nadšená!!! Báječně se k sobě hodíte. Že mu posílám pusu. xxx

Vyřídím. Promluvíme si později. xxx

„Kterýpak to je?“ vyzvídá blondýnka, když zastrkuje mobil do kapsy. „Musím se podívat!“ Vyrazí z toalet a za pár sekund se vrací. „Júúú, už ho vidím. Ten tmavovlasý v rohu? No ten je k sežrání. Hele, máte rozmazanou maskaru.“ Podá mi korekční tyčinku. „Nechcete si to narychlo opravit?“ Přátelsky se na ni usměju a vymazávám si černé flíčky pod očima. Kaštanově hnědé vlnité vlasy mám vyčesané do drdolu a najednou zaváhám, jestli si je nemám na ten velký okamžik rozpustit volně na ramena.

Ba ne. Moc kýčovitě. Místo toho si vytáhnu kolem obličeje pár pramínků a současně hodnotím zbytek. Rtěnka: hezký korálový odstín. Oční stíny: třpytivé šedé, aby mi vynikly modré oči. Zdravíčko na tváře: nemusíme přidávat, protože mi zčervenají rozrušením.

„Kéž by mě i *můj* přítel požádal o ruku,“ rozteskní se dlouhovlasá dívka v černých šatech. „Jak jste to dokázala?“

„Sama nevím,“ odpovím a přeju si, abych mohla pomoci víc. „Asi jsme spolu už dost dlouho a došli jsme k závěru, že se k sobě hodíme a máme se rádi.“

„Ale to my taky! Žijeme spolu, sex je skvělý, i všechno ostatní.“

„Netlačte na něj,“ radí moudře blondýnka.

„Já se o tom jednou *ročně* zmíním,“ posteskuje si dlouhovláska. „Načež on strašně znervózní, a tak toho nechám. Co mám podle vás dělat? Odstěhovat se? Už s ním bydlím šest let.“

„Šest let?“ Stará paní se otočí od sušičky rukou. „Co to s vámi, holky, je?“ Dlouhovlasá dívka zčervená.

„Se mnou nic není,“ odpoví. „A je to soukromá debata.“

„Soukromá, říkáte?“ Stará paní mávne energicky rukou kolem celé místnosti. „Vždyť vás každý slyší.“

„Teto Dee!“ Zrzka upadá do rozpaků. „Šššš!“

„Neokřikuj mě, Amy!“ Stará paní šlehne po dlouhovlásce pohledem. „Muži jsou jako divoká zvířata. Jakmile skolí kořist, sežerou ji a usnou. A vy jim tu kořist strkáte až pod nos, že?“

„To není tak jednoduché,“ namítne dlouhovláska posmutněle.

„Za mých časů se mužští ženili hlavně proto, že se chtěli s holkou vyspat. To byla výborná motivace!“ Stará paní se krátce zasměje. „Ale teď

s nimi spí všechny holky od začátku, žijí s nimi a myslí si, že si tím vyslouží zásnubní prstýnek. Jdete na to z opačného konce.“ Vezme si kabelku. „Půjdem, Amy! Co tu otálíš?“

Amy se na nás omluvně podívá a odejde z toalet za svou tetou. Všechny povytáhneme obočí. Co ta o tom může vědět.

„Nebojte se,“ stisknu děvčeti konejšivě ruku. „Určitě se vám to podaří.“ Chtěla bych rozdávat radost. Chtěla bych, aby *všichni* měli takové štěstí jako já s Richardem. Aby našli dokonalý protějšek a aby si to uvědomili.

„Ano.“ Děvče se očividně všemožně snaží sebrat odvalu. „Doufáme. Takže vám přeju, abyste spolu dlouho a šťastně žili.“

„Děkuju!“ Vrátím blondýnce korekční tyčinku. „Tak já jdu! Držte mi palce!“

Vyjdu z toalet a procházím rušnou restaurací s pocitem, jako bych právě stiskla tlačítko „play“. Richard sedí přesně v téže pozici, v jaké jsem ho opouštěla. Ani si nezkontroloval mobil. Nejspíš je na tuto chvíli stejně soustředěn jako já. Nejúžasnější chvíli našeho života.

„Omlouvám se.“ Vklouznu na židli a podívám se na něj svým nejzamilovanějším a nejoddanějším pohledem. „Můžeme navázat tam, kde jsme přestali?“

Richard se na mě také usměje, ale mám pocit, že z něj vyprchalo původní nadšení. Možná to bude chtít trochu rozdmýchat.

„Je to tak zvláštní den,“ napovídám mu. „Necítíš to také?“

„Rozhodně,“ přikývne.

„Je to tady moc hezké,“ mávnu rukou kolem sebe. „Dokonalé místo na... důležitou debatu.“

Položím ruce jakoby náhodou na stůl, a jak jsem očekávala, Richard je vezme do svých. Zhluboka se nadechne a sraští obočí.

„Při téhle příležitosti bych se tě, Lottie, chtěl na něco zeptat.“

Naše oči se setkají a jeho se lehce podmračí. „Nejspíš to nebude žádné *obrovské* překvapení...“

Jejdanánku, jejdanánku, už je to tady.

„Ano?“ Z nervozity mi trochu skřípne hlas.

„Přejete si přinést chléb?“

Richard sebou leknutím trhne a já škusnu hlavou. Číšník se k nám připlížil tak tiše, že si ho ani jeden z nás nevšiml. Než se stačím vzpamato-

vat, Richard pustil mé ruce a dal se do debaty o celozrnném chlebu. Mám chuť praštit celým pečivovým košíkem frustrovaně o zem. Neměl by to ten číšník *vytušit*? To je nikde neučí rozpoznávat blížící se nabídku k sňatku?

A vidím, že i Richarda to mírně vykolejilo. Pitomý, *pitomý* číšník. Jak si troufl zkazit mému příteli tak významnou chvíli?

„Takže,“ pravím povzbudivě, jakmile číšník zmizí. „Chtěl ses mě na něco zeptat?“

„Totiž. Ano.“ Zahledí se na mě, zhluboka se nadechne – a pak se výraz jeho obličeje opět změní. Překvapeně se otočím – a vidím, že se k nám šine *další* zatracený číšník. Nechci být nespravedlivá, v restauraci to není nic tak výjimečného.

Oba si objednáme – já ani pořádně nevím co – a číšník se odporoučí. Ale každou chvíli se může objevit další. Je mi líto Richarda ještě víc než jindy. Jak mě má za takových okolností požádat o ruku? Jak to ti mužští vlastně *dělají*?

Bezděky na něj udělám kyselý obličej.

„Dneska nemáš štěstí.“

„To vážně ne.“

„Za okamžik tu bude číšník s nápojovým lístkem,“ upozorním ho.

„Je to tady jako na nádraží.“ Posmutněle obrátí oči v sloup a já pocítím hřejivou spřízněnost duší. Jsme v tom spolu. Co záleží na tom, kdy se vyjádří? Co záleží na tom, že se to nestane v dokonalé, perfektně připravené chvíli? „Nedáme si trochu šampaňského?“ dodá.

Bezděčně se na něj zasněženě usměju. „Nebylo by to trošinku... *předčasně*, co říkáš?“

„To záleží na tom,“ povytáhne obočí. „Řekni sama.“

Podtext je jasný, takže ani nevím, jestli se mám smát, nebo ho pořádně obejmout.

„No v takovém případě...“ Odmlčím se na slastnou chvíli a vychutnávám ji za nás za oba. „Ano. Má odpověď zní ano.“

Obočí se mu uvolní a vidím, jak z něj napětí vyprchává. Opravdu si myslel, že bych mohla říct ne? Je tak skromný. Takový drahoušek. Proboha. Tak my se budeme brát!

„Z celého srdce říkám, Richarde, ano,“ dodám pro zdůraznění a hlas se

mi najednou zachvěje. „Jistě víš, jak moc to pro mě znamená. Je to... nevím, jak to říct.“

Jeho prsty stisknou mé, jako bychom měli vlastní, soukromou šifru. Je mi téměř líto ostatních dvojic, které musejí takové věci říct naplno. Není mezi nimi takové spojení jako mezi námi.

Chvilí jen tak tiše sedíme. Cítím, jak nás obklopuje oblak štěstí. Přála bych si, aby kolem nás zůstal navěky. Vidím nás v budoucnosti, jak malujeme dům, tlačíme kočárek a s naší drobotinou zdobíme vánoční stromček... Možná budou jeho rodiče chtít přijet na Vánoce, což mi nijak nevádí, protože jeho rodiče mám *moc ráda*. Vlastně až to všem náležitě oznámíme, chce se mi ze všeho nejdřív vyrazit za jeho matkou do Sussexu. Určitě mi moc ráda pomůže se svatbou, zejména když nemám vlastní matku, která by se o to postarala.

Tolik možností. Tolik plánů. Tak nádherný společný život.

„Takže,“ řeknu nakonec a jemně třu jeho prsty. „Spokojený? Šťastný?“

„Nemohl bych být šťastnější.“ Pohladí mě po ruce.

„Tak dlouho jsem po tom toužila,“ spokojeně si povzdychnu. „Ale nikdy by mě nenapadlo... Ani tebe, vid’? Je to jako..., čemu je to vlastně podobné? Jaký to asi bude *pocit*?“

„Vím, co myslíš,“ přikývne.

„Navždy si v srdci uchovám tuto místnost. Navždy si budu pamatovat, jak teď vypadáš.“ Ještě silněji mu stisknu ruku.

„I já,“ řekne prostě.

Na Richardovi miluju, že toho dokáže tolik sdělit obyčejným letným pohledem nebo pohybem hlavy. Nemusí ani příliš mluvit, protože já v něm čtu jako v knize.

Vidím dlouhovlásku, která nás z opačného konce místnosti pozoruje, a mimoděk se na ni usměju. (Nikoli vítězoslavně, protože to by bylo necitlivé. Ale skromně a vděčně.)

„Dáte si víno, pane? Slečno?“ Přichází someliér a já se na něj zářivě usměju.

„Nejspíš trochu šampaňského.“

„*Absolument*.“ Usměje se na mě. „Domácí šampaňské? Nebo pro zvláštní příležitosti máme velmi dobrou značku Ruinart.“

„Tak ten Ruinart.“ Prostě už musím někomu sdělit naše štěstí. „Je to velmi zvláštní den! Právě jsme se zasnoubili!“

„Slečno!“ Someliérův obličej se svráští do úsměvu. „*Blahopřejeme!* Pane, gratulujeme vám!“ Oba se otočíme k Richardovi, ale ten k mému překvapení radost okamžiku neprožívá. Cíví na mě jako na zjevení. Proč vypadá tak vyděšeně? Co se stalo?

„Co...“ Jeho hlas zní příškrčeně. „Co to povídáš?“

Hned mi dojde, proč je tak rozčilený. No jistě. Vždycky všechno zkažím svou zbrklostí.

„Richarde, moc se omlouvám. Tys to asi chtěl nejdřív říct svým rodičům, že?“ Stisknu mu ruku. „Naprosto tě chápu. Nikomu jinému to už neřekneme, slibuju.“

„A co jim mám jako říct?“ Vyjeveně na mě třesťí oči. „Lottie, my jsme se nezasnoubili.“

„Ale...“ nejistě se na něj zadívám. „Vždyť jsi mě právě požádal o ruku a já řekla ano.“

„O nic jsem tě nepožádal!“ Vyškubne svou ruku z mých dlaní.

No tohle, jednomu z nás muselo přeskočit. Someliér se taktně vytratil a vidím, jak od nás odhání dalšího číšníka s košíčkem chleba.

„Lottie, promiň, ale neměl jsem tušení, o čem mluvíš.“ Richard si projede rukama vlasy. „Slovo zasnuby nebo svatba jsem přece nevypustil z úst.“

„Jenomže..., jsi to tak myslel! Když jsi objednával šampaňské a řekl jsi mi ‚Řekni mi to,‘ a já jsem řekla ‚Z celého srdce ano‘. Bylo to tak decentní! Tak nádherné!“

Upírám na něj oči a toužím, aby přisvědčil; toužím, aby cítil to, co já. Ale on se na mě jenom zmateně dívá a mě najednou polije hrůza.

„Takže... tys to *neměl* na mysli?“ Hrdlo mám tak stažené, že nemůžu téměř mluvit. To se mi přece nemohlo stát. „Tys mě o ruku požádat nechtěl?“

„Lottie, o *žádnou* ruku jsem tě vážně nežádal!“ prohlásí s rozhodností. „A tečka!“

Musí to vykřikovat na celé kolo? Všude kolem se k nám otáčejí hlavy.

„Dobře! Pochopila jsem!“ Otírám si nos ubrouskem. „Nemusíš to vyřvávat na celou restauraci.“

Zalévají mě vlny ponížení. Zoufalství mě naprosto ochromilo. Jak to, že jsem to tak špatně pochopila?

A jestli mě o ruku nežádal, tak proč vlastně ne?

„Já to nechápu.“ Richard mluví téměř k sobě. „Nikdy jsem na to téma nic neřekl, nikdy jsme se o tom nebavili...“

„Řekl jsi toho až dost!“ vybuchnu zraněně a rozhořčeně. „Řekl jsi, že půjdeme na ‚zvláštní oběd‘.“

„Vždyť je zvláštní!“ brání se. „Zítřka přece letím do San Franciska.“

„A ptal ses mě, jestli by se mi líbilo tvé příjmení! Tvé *příjmení*, Richarde!“

„Dělali jsme si z legrace takovou anketu v práci!“ Richard vypadá vyjeveně. „Jenom tak, z nudy.“

„A říkal jsi, že se mě chceš zeptat na ‚něco důležitého‘.“

„Ne na něco důležitého.“ Zavrtí rozhodně hlavou. „Jenom že se tě chci na něco zeptat.“

„Já slyšela ‚na něco důležitého‘.“

Mezi námi se rozhostí utrápené ticho. Oblak štěstí se rozplynul. Hollywoodské barvičky a houslová melodie zmizely. Someliér taktně položí nápojový lístek na roh stolu a rychle mizí.

„Tak o co teda jde?“ zeptám se nakonec. „O jakou skutečně důležitou, ale zase ne tolik, otázku?“

Richard vypadá jako chycený do pastí. „Není to nic významného. Zapomeň na to.“

„Ale no tak, řekni mi to!“

„Tak dobře,“ prohlásí nakonec. „Chtěl jsem se tě zeptat, jak bych měl naložit se svými body za nalétané kilometry. Napadlo mě, že bychom si mohli udělat společný výlet.“

„Nalétané kilometry?“ vyjeknu bezděky ostře. „Ty jsi objednal zvláštní stůl a šampaňské na debatu o *nalétaných kilometrech*?“

„Ne! Prostě jsem...“ Richard sraští obličej. „Lottie, cítím se teď strašně. Absolutně jsem netušil...“

„Ale celou dobu jsme se přece krucinál bavili o zásnubách!“ Cítím, jak se mi zase do očí tlačí slzy. „Hladila jsem tě po ruce a říkala, jak se cítím šťastná a jak si tento okamžik zapamatuju navěky. A ty jsi se mnou souhlasil! O čems *myslel*, že vlastně mluvím?“

Richardovy oči těkají kolem, jako by hledaly únikovou cestu. „Myslel jsem, že..., však víš. Že jenom tak plácáš.“

„Že jenom tak plácám?“ Vytřeštím na něj oči. „Co myslíš tím ‚že jenom tak plácám‘?“

Richard vypadá stále zoufaleji.

„Jakože, vždycky nevím, o čem vlastně mluvíš,“ vyletí z něj najednou upřímně. „Takže občas, prostě..., ti jenom přikyvuju.“

Jenom přikyvuje?

Zaraženě se na něj dívám. Myslela jsem, že mezi námi panuje zvláštní, neopakovatelné pouto porozumění. Myslela jsem, že máme svou tajnou řeč. A on zatím celou dobu obyčejně přikyvoval.

Dva číšníci před nás postaví salát a rychle zmizí, jako by vycítili, že nám není právě do řeči. Vezmu do ruky vidličku a pak ji zase odložím. Richard si zřejmě svého talíře ani nevšiml.

„Koupila jsem ti zásnubní prsten,“ prolomím ticho.

„Panebože.“ Zaboří hlavu do rukou.

„To je fuk. Můžu ho vrátit.“

„Lottie.“ Vypadá usouzeně. „Musíme to..., vždyť zítra odlétám. Nemohli bychom tento námět opustit?“

„Poslyš, chceš se *vůbec někdy* ženit?“ Při této otázce mě bodne úzkost u srdce. Před chvílí jsem byla zasnoubená. Uběhla jsem celý maraton a s rukama nadšeně vztyčenýma jsem probíhala cílovou páskou... A najednou jsem zase na startu, zavazuju si maratonky a přemítám, jestli mám vůbec kam běžet.

„Já... proboha, Lottie. Já nevím.“ Mluví, jako by netušil, co má říct. „Nejspíš ano. Asi jo.“ Oči mu stále poplašeněji těkají po okolí. „Možná. Však víš. Jednou.“

Jo. Jasněji to říct nemohl. Jednou si možná některou vezme. Ale já to nebudu.

A náhle mě přepadne hluboká deprese. Tak jsem si to malovala, tak jsem věřila, že On je ten pravý. Jak jsem se mohla tak splést? Mám pocit, že si už nemůžu absolutně v ničem věřit.

„Dobře.“ Chvilí zírám dolů na salát, přejíždím očima z jeho listů na plátky avokáda a semínka granátových jablek a snažím se to nějak zvládnout. „Vtip je v tom, Richarde, že já se vdát *chci*. Chci mít svatbu, děti a dům... a všechno, co k tomu patří. A chtěla jsem to s tebou. Jenomže manželství je pro dva.“ Zhluboka se nadechnu a snažím se neztratit nervy. „Takže je asi dobře, že jsem se pravdu dozvěděla raději dřív než později. Každopádně ti za to děkuju.“

„Lottie!“ řekne Richard znepokojeně. „Počkej! Tím se přece nic nemění...“

„Tím se mění absolutně všechno. Jsem už moc stará na to, abych čekala, jestli na mě někdy přijde řada. Jestli se to nemá stát s námi dvěma, pak jsem ráda, že to vím, a jdu o dům dál. Kapišto?“ Pokouším se usmát, ale mé šťastné svaly přestaly fungovat. „Tak si to San Francisco užij. Já už raději půjdu.“ Na řasách se mi chvějí slzy. Musím rychle odejít. Vrátím se do práce a zkontroluju svou zítřejší prezentaci. Sice jsem si vzala na odpoledne volno, ale k čemu by mi teď bylo? Nemusím všechny kamarády a známé obvolávat s radostnou zprávou.

Když odcházím, ucítím na paži něčí ruku. S úlekem se otočím a vidím blondýnku s korálkovou čelenkou, která se na mě upřeně dívá.

„Tak jak?“ vyptává se nadšeně. „Dostala jste prstýnek?“

Její otázka je jako nůž, který se mi zařezává do srdce. Prstýnek mi nedal a už s ním ani nechodím. Ale než bych něco takového připustila, raději zemřu.

„Totiž...“ zvednu hrdě bradu. „Totiž, sice mě o ruku požádal, ale já jsem řekla ‚ne‘.“

„Jejda.“ Ruka jí vyletí k ústům.

„Tak to bylo.“ Zachytím pohled dlouhovlásky, která u vedlejšího stolu nepokrytě špicuje uši. „Řekla jsem ‚ne‘.“

„Vy jste řekla ‚ne‘?“ Vypadá tak nevěřicně, až se ve mně vzedme vlna rozhořčení.

„Ano!“ Podívám se na ni vzdorně. „Já jsem řekla ‚ne‘. Nakonec se ukázalo, že se k sobě až tak moc nehodíme, takže jsem se rozhodla vztah ukončit. I když si mě opravdu chtěl vzít a mít děti a psa a všechno ostatní.“

Cítím, jak se mi do zad zabodávají pronikavé pohledy, a otočím se dozadu k dalším lidem, kteří mě zvědavě poslouchají. To se o to zajímá celá tahle *zatracená* restaurace?

„Řekla jsem ‚ne‘!“ zaječím utrápeně na celé kolo. „Řekla jsem ‚ne‘. *Ne!*“ Křičím na Richarda, který stále sedí vyjeveně jako oukropek u stolu. „Promiň, Říšánku. Víím, že mě miluješ, víím, že jsem ti právě zlomila srdce. Ale já ti říkám ‚ne‘!“

A s o trochu lepším pocitem odkráčím z restaurace.

Po návratu do práce nacházím na stole hromady napsaných vzkazů. Zatímco jsem byla pryč, musel telefon neustále vyzvánět. Sesunu se na stůl a dlouze a rozechvěle si povzdechnu. Pak uslyším zakašlání. U dveří do mé malé kanceláře přeshlapuje Kayla, má praktikantka. Kayla se často potlouká u mých dveří. Je to nejšikovnější praktikantka, jakou jsem kdy měla. Napsala mi dvoustránkové vánoční přání o tom, kolik se toho u mě naučila a že by nikdy nešla na stáž do Blay Pharmaceuticals, kdyby neslyšela mou přednášku na Bristol University. (Připouštím, že to *skutečně* byla zdařilá náborová přednáška do farmaceutických firem.)

„Tak co oběd?“ ptá se s rozzářenýma očima.

Srdce mi poklesne. *Proč jen* jsem se musela vytahovat, že mě Richard požádá o ruku? Ale byla jsem si tak jistá. A to její nadšení mi dělalo strašně dobře. Měla jsem pocit superženy, která všechno dokáže.

„Bylo to prima. Hezká restaurace.“ Začnu se horlivě probírat materiály na stole, jako bych hledala něco nesmírně důležitého.

„Takže jste zasnoubená?“

Její slova mají účinek jako citronová šťáva na bolavou kůži. To je tak natvrdlá? Copak se člověk ptá své šéfky „Tak už jste zasnoubená?“, když na její ruce nevidí obrovitý, zcela nový prsten, který tam očividně nemám. Asi bych měla do jejího hodnocení poznamenat: *Kayla má jisté potíže s odhadem správných mezí.*

„No,“ začnu si oprašovat sako, abych získala čas, a snažím se spolknout knedlík v krku. „Vlastně ne. Nakonec jsem se rozhodla, že to pro mě není to nejlepší řešení.“

„Opravdu?“ užasne Kayla.

„Ano.“ Na zdůraznění svého prohlášení několikrát přikývnu. „Určitě. Došla jsem k názoru, že v tuto chvíli mého života a kariéry by to nebyl ten nejchytřejší krok.“

Kayla vypadá naprosto ohromeně. „Ale... vždyť jste byli tak skvělá dvojice.“

„Ono to, Kaylo, často není tak jednoduché, jak to na první pohled vypadá.“ Listuju materiály jako o závod.

„To pro něj jistě byla velká rána.“

„Byla,“ řeknu po chvíli. „Ano. Velká. Nakonec se... rozplakal.“

Můžu říkat všechno, co mě napadne. Richarda už stejně nikdy nevidí.

Nejspíš ani *já* ne. A tato skutečnost mě znovu udeří do žaludku jako kyj. Je po všem. Konec. Konec všeho. Už s ním nikdy nebudu spát. Ani se s ním probouzet. Už ho nikdy neobejmu. Bůhvíproč zejména kvůli této skutečnosti mám chuť na celé kolo řvát.

„Páni, Lottie, od vás se toho člověk tolik naučí.“ Kayle září oči. „Vědět, že je něco špatné pro vaši kariéru, a mít odvahu se rozhodnout a říct ‚Ne! Neudělám to, co ode mě všichni očekávají.‘“

„Přesně tak.“ Zoufale příkyvuju. „Rozhodla jsem se za všechny ženy na celém světě.“

Brada se mi chvěje. Musím tuto konverzaci okamžitě ukončit, než se tady před všemi praktikanty neovladatelně rozbřečím.

„Takže, nějaké důležité zprávy?“ Nevidoucíma očima kontroluju zapsané vzkazy.

„Jedna od Stevea ohledně zítřejší prezentace a jedna od člověka, který se představil jako Ben.“

„Ben a jak dál?“

„Prostě Ben. Že prý už budete vědět.“

Nikdo se nepředstavuje jako „prostě Ben“. Bude to nejspíš drzý studentík, s nímž jsem se setkala na nějaké nudné debatě a který se ke mně chce takhle vetřít. Jenomže na tohle já teď nemám rozhodně náladu.

„Dobře. Tak. Projdu si znovu prezentaci. Takže.“ Klikám horlivě a nazdařbůh myší, dokud Kayla neodejde. Dýchej zhluboka. Snaž se, aby se ti netřásla brada. Pokračuj. Pokračuj, pokračuj, pokračuj.

Zazvoní telefon a já ho rozmáchlým autoritativním gestem zvednu.

„Charlotte Graveneyová.“

„Lottie! To jsem já!“

Snažím se překonat touhu rovnou sluchátkem praštit.

„Jé, ahoj, Fliss.“ Polknu. „Ahoj.“

„No tak, *jak* se cítíš?“

Slyším v její otázce škádlivý tón a v duchu si nadávám do hloupých hus. Tu esemesku z restaurace jsem jí posílat neměla.

Je to strašně stresující. Strašně. Proč musím pokaždé sdílet vlastní milostné záležitosti se svou sestrou? Proč jsem jí musela vyzvonit, že chodím s Richardem? Natož je seznamovat. Natož se začít vyťahovat, že mě požádá o ruku.

Až se příště s někým seznámím, *nikomu na světě* to neřeknu. Ani živé duši. Leda až nejméně po deseti letech manželství, až budu mít tři děti a těsně po obnově svatebních slibů. Tehdy nejdřív pošlu Fliss esemesku: „Mám pro tebe novinku. S někým jsem se seznámila! A docela ujde!“

„Jo, je mi fajn.“ Nasadím žoviální, věcný tón. „A co ty?“

„Docela to teď jde. Takže...?“

Otázku nedopoví. Ale já přesně vím, co chce říct. *Máš tedy na ruce prsten s obrovským diamantem a líješ do sebe Bollinger, zatímco Richard ti v nějakém úžasném hotelovém apartmá líbá prsty u nohou?*

Znovu mě zabolí u srdce. Nedokážu o tom mluvit. Nesnesu její výbuchy soucitu. Musím najít jiný námět. Jakýkoli. Rychle.

„Jo, abych nezapomněla.“ Snažím se mluvit vesele a nenuceně. „No prostě. Ehm. Trochu jsem přemýšlela. Měla bych si konečně udělat ten magisterský titul z ekonomie. Víš, že jsem to vždycky chtěla. Chci říct, nač ještě proboha čekám? Přihlásím se na Birkbeck College a udělám to ve svém volnu. Co na to říkáš?“

Fliss

Proboha. Budu brečet. Něco se zvirtlo. Nevím, co se pokazilo, ale pokazilo se to.

Pokaždé, když se Lottie rozpadne nějaký vztah, začne hned mluvit o tom, že si udělá magisterský titul. Takový pavlovovský podmíněný reflex.

„Možná bych si rovnou mohla udělat i doktorát, co říkáš, Fliss?“ ptá se jenom s nepatrným zachvěním v hlase. „Uvažuji o nějaké vědecké stáži v zahraničí.“

Nějakého prostáčka by oblafla, ale mě ne. Ne svou sestru. Je na tom očividně hodně špatně.

„No dobře,“ odpovím. „Ano. Doktorát v zahraničí. Dobrý nápad!“

Nemá význam se jí ptát na podrobnosti, ani otevřeně, co se stalo. Lottie se s podobnými katastrofami vypořádává vlastním způsobem. Nesmíte na ni spěchat a nesmíte ji *litovat*. To mě naučil tvrdý život.

Jako tehdy, kdy se rozešla se Seamusem. Dorazila k mým dveřím s krabicí sladkostí z Phish Food a zarudlýma očima a já jsem udělala zásadní chybu, že jsem se jí zeptala: „Co se stalo?“, načež vybuchla jako granát. „Proboha, Fliss! To si ani nemůžu přijít sníst trochu zmrzliny se svou sestrou, aniž bych prošla výsledkem třetího stupně? Co když jsem si chtěla jenom tak nezávazně poklábosit? Co když život není jenom o mužských? Co když se jenom chci... podívat na svůj život z trochu jiné stránky. Udělám si magisterský titul.“

Pak ji pustil k vodě Jamie, a já se provinila tím, že jsem řekla: „Proboha, Lottie, ty moje chudinko.“

A pěkně jsem si to odskákala. „Kdo je tady chudinka? To myslíš jako mě? Ty mě jako, Fliss, lituješ, jenom proto, že nemám chlapa? Já myslela, že jsi *feministka*.“ Pak na mě v jediné nekonečné tirádě, na jejímž konci

bych prakticky potřebovala výměnu sluchového aparátu, vychrlila všechny své bolesti.

Takže teď raději mlčky naslouchám jejímu výkladu, jak už *nekonečně dlouho* touží rozvíjet akademickou stránku své osobnosti, protože spousta lidí u ní nedokáže ocenit její intelekt, a že ji její studijní poradce kdysi navrhl na univerzitní vyznamenání, jestlipak jsem to věděla? (Aby ne. Hned po jejím rozchodu s Jamiem jsem to měla na talíři.)

Nakonec jí pomalu dochází dech. Netroufám si ani špitnout. Třeba se konečně dostaneme k jádru věci.

„Jo, abych nezapomněla, s Richardem už nechodím,“ prohodí, jako by šlo o zanedbatelnou věc.

„Ale neříkej!“ přizpůsobím se jejímu tónu. Jako bychom hovořili o nějaké bezvýznamné dějové zápletce v *EastEnders*.

„Jo, rozešli jsme se.“

„Aha.“

„Nešlo nám to dohromady.“

„Vida. No. To je fakt...“ Začínají mi docházet vatová slova. „Totiž, to je...“

„Je to škoda.“ Odmlčí se. „Na jednu stranu.“

„Jistě. Takže,“ opatrně kroužím kolem vroucí kaše. „Totiž, ono se to...“

Co se krucinál mohlo stát, když tě měl ještě před hodinou slavnostně požádat o ruku? mám chuť zaječet.

Lottiině výkladu událostí ne vždy zcela věřím. Má příliš optimistický pohled na věc. Vidí, co vidět chce. Ale v hloubi srdce věřím stejně silně jako ona, že ji Richard o tu ruku požádat chtěl.

A teď najednou, nejenže nejsou zasnoubeni, ale už spolu ani *nechodí*? Nemůžu si pomoci, ale je to pro mě absolutní šok. Zním Richarda velmi dobře a je to prima kluk. Nejlepší z těch, s nimiž chodila, chcete-li znát můj názor. (Což Lottie mnohokrát chtěla, obvykle zkárovaná pod obraz, a než jsem jí stačila vysvětlit, co si o něm myslím, skočila mi do řeči a vykřikovala, že ho miluje *nehledě* na to, co si o něm myslím já.) Je silný a houževnatý, milý a schopný. Ani suchar, ani nedospělý fracek. Hezký, ale neješitný. A je do ní blázen. To je na tom to hlavní. Vlastně jediná důležitá věc. Působí dojmem milujícího se páru. Jsou v neustálém kontaktu. Při řeči spolu žertují, a když vedle sebe sedí, pokaždé má jeho ruku

něžně kolem ramen a jeho prsty si pohrávají s jejími vlasy. Když se spolu o něčem domlouvají, ať už o tom, jestli si nechají přinést sushi z rychlého občerstvení, nebo jestli stráví dovolenou v Kanadě, panuje mezi nimi sou-
náležitost. To vidíte prostým okem. Alespoň já to vidím.

Oprava: viděla jsem. Tak proč to neviděl on?

Mizera, blbec. Co vlastně od partnerky chce? Co se mu na mé sestře nelíbí? Namlouvá si snad, že kvůli ní přijde o milostné dobrodružství s nějakou téměř dvoumetrovou supermodelkou?

Trochu si ulevím tím, že zmačkám do kuličky kus papíru a zlostně jím mrsknou do odpadkového koše. O vteřinu později si uvědomím, že ten papír opravdu moc potřebuju. To jsem tomu dala.

Telefon stále mlčí. Přímo cítím, jak ke mně po drátech proudí Lottiino neštěstí. Ach Bože, kdo má tohle vydržet? Je mi jedno, jak kousavou odpověď si vysloužím, ale *musím* o tom vědět trochu víc. Je to k zbláznění. V jednu chvíli téměř pádí k oltáři, a hned nato se nacházíme v první fázi Lottiina veleznámého rozcházení s partnery s nápisem: Vstup zakázán.

„Neříkala jsi náhodou, že se tě chtěl zeptat na ‚něco významného‘?“
vyzvídám co nejšetrněji.

„Ano. Totiž. Pak tvrdil, že to bylo jinak,“ odpoví velmi lhostejně. „Že prý neříkal, že to bude ‚významné‘. Jenom že se chce na něco ‚zeptat‘.“

Á já. To je špatné. Ptáte-li se na něco významného, nemůže to být ledasco. Žádná všední záležitost.

„A na co se tě tedy chtěl zeptat?“

„Prý na nalétané kilometry,“ říká monotónním hlasem.

Nalétané kilometry? Ouvej! Umím si představit, jak na *tohle* Lottie asi reagovala. Najednou si uvědomím, že u okna do mé kanceláře stojí Ian Aylward a divoce na mě gestikuluje. Je mi jasné, co chce. Chce můj projev na dnešní slavnostní večer s vyhlašováním vítěze.

„Mám to,“ artikuluju neslyšně očividnou lež a ukazuju na svůj počítač, jako by jenom samotná technologie bránila jejímu odeslání. „Pošlu ti ji mailem. *Mailem. Pošlu.*“

Podáří se mi ho odehnat. Kouknu na hodinky a krapet se mi rozbuší srdce. Mám přesně deset minut na to dělat Lottie vrbu, dopsat projev na večer a přepudrovat si nos.

Vlastně jenom devět minut třicet vteřin.

Znovu mě popadne vztek, tentokrát rovnou na Richarda. Když už se rozhodl zlomit sestře srdce, nemohl si vybrat den, kdy nemám tak *příšerný* fofr? Rychle si otevřu na monitoru soubor s mým projevem a začnu psát.

Na závěr bych chtěla všem, kteří sem dnes večer přišli, poděkovat. Jak těm, kteří byli odměněni, tak i těm, kteří teď vztekle skřípou zuby. Já vás vidím (Pauza na smích.)

„Lottie, poslyš, dnes večer máme slavnostní vyhlášení cen,“ říkám provinile. „V pět tam musím jít. Mohla bych se u tebe zastavit jenom na chvilíčku.“

Příliš pozdě si uvědomím, jak obrovskou chybu jsem udělala. Vyjádřila jsem soucit. Tohle si určitě odskáču.

„Zastavit?“ vyprskne opovržlivě. „U mě se nemusíš zastavovat! Proč jako, to si myslíš, že mě to s Richardem nějak vyvedlo z míry? Myslíš si, že se celý můj život točí kolem jediného chlapa? Už o něm skoro *nevím*. Jenom jsem ti chtěla říct, že si konečně dodělám ten magisterský titul. Nic víc.“

„Jistěže,“ ustupuju spěšně. „To jsem taky pochopila.“

„Možná se mrknu, jestli mají ve Státech nějaký výměnný program. Podívám se asi na Stanford...“

Mluví a mluví a já čím dál rychleji ťukám do klávesnice. Už jsem ten projev říkala šestkrát. Jsou to pořád stejná slova, jenom v obměněném pořadí.

Hotelový průmysl přichází se stále většími inovacemi a inspiracemi. Jsem jeho úspěchy a výsledky naprosto ohromená.

Ne. Kecy. Stisknu „delete“ a začnu znovu.

Jsem naprosto ohromená úspěchy a pokrokem, kterých jsme s mým týmem byli po celém světě svědky.

Jo. „Byli svědky“ dodává této události příjemně na váze. Člověk by z toho mohl získat dojem, že jsme strávili rok ve společnosti hlasatelů víry, a ne opálených PR dívků na vysokánských podpatcích, které nás seznamovaly s poslední technologií zaměřenou na ochlazování ručníků, umístěných po stranách bazénu.

Mé díky patří jako vždy Bradleymu Roseovi...

Mám nejdřív děkovat Bradovi? Nebo Megan? Případně Michaelovi?

Na někoho určitě zapomenou. To je mi jasné. Tak to prostě u děkovačích projevů chodí. Zapomenete se zmínit o někom důležitém, a i když pak znovu jdete k mikrofonu a do celého světa vykřikujete jejich jméno,

nikdo už neposlouchá. Takže je musíte vyhledat, děsivou půlhodinu jim osobně děkovat, a i když se na vás usmívají, nad hlavami jim poletuje vyčítavá bublina: „Zapomnělas, že vůbec existuju.“

Mé díky patří všem, kdo se podíleli na této oslavě, i těm, kdo se na ni nepodíleli, všem mým zaměstnancům, i ostatním zaměstnancům, všem našim rodinám i sedmi miliardám lidí na této planetě, Bohu, Alláhu, případně dalším...

„... doopravdy to vidím jako přínos. Nelžu ti, Fliss. Mám šanci změnit svůj život od základů, víš? A vůbec, já to *potřebuju*.“

Přinutím se soustředit pozornost na sluchátko. Jednou z nejpůsobivějších sestřiných vlastností je skutečnost, že si odmítá připustit, že se něco nepovedlo. Její odhodlaná statečnost je tak dojemná, že ji má člověk chuť vzít do náruče.

Jenomže kromě toho mám také trochu chuť rvát si vlasy. A začít nekontrolovaně ječet: *Přestaň už blábolit o těch pitomých titulech! Přiznej si konečně, jak velká je to pro tebe rána!*

Protože už vím, co bude dál. Touhle cestou jsem už několikrát prošla. Každý rozchod probíhá stejně. Zpočátku je Lottie vzor statečnosti a pozitivního přístupu. Odmítá si připustit, že se něco vůbec stalo. Dny, dokonce týdny se s úsměvem tváří jako by nic, a lidé, kteří ji neznají, říkají: „Páni, ta Lottie se s tím rozchodem vypořádala opravdu skvěle.“

Jenomže pak se dostaví opožděná reakce. A ta přijde pokaždé. V nějakém impulzivním, šokujícím a naprosto debilním gestu, po němž se cítí pět minut v naprosté euforii. Pokaždé je to něco jiného. Tetování na kotníku, šílený sestřih, předražený byt v Borough, který pak musí se ztrátou prodat. Vstup do nějaké sekty. Piercing na intimním místě, který se později zanítí. Ten byl nejhorší.

Vlastně ne, nejhorší byla ta sekta. Vymámili z ní šest set liber a v jednom kuse mluvila o „osvícení“. Hnusní, zlodějští parchanti. Nejspíš čenichají po celém Londýně a pátrají po lidech, kterým dal někdo kopačky.

Až po podobné euforické epizodě se Lottie definitivně a s plnou parádou zhroutlí a přestane chodit do práce. Pak nastane slzavé období plné výčitek: „Proč jsi mi v tom, Fliss, nezabránila?“ A „Fliss, mně se to tetování tak oškliví!“ A „Fliss, jak s tím můžu jít k doktorovi? Já se tak stydím! Co si jen počnuůů?“

V soukromí těmto jejím porozchodovým pošetilým akcím říkám „poli-

továníhodné volby“, což kdysi říkávala naše matka, která už zemřela. Zahrnovalo to všechno od sešmajdaných bot hostů, kteří přišli na slavnostní večeri, po rozhodnutí mého otce začít žít na hromádce s jakousi jihoafrickou krasavicí. „Politováníhodná volba“, mumlala s ledovým pohledem, před nímž jsme se jako holky třásly po celém těle a děkovaly své šťastné hvězdě, že jsme se zmíněné volby nedopustily samy.

Po matce se mi příliš nestýská. Ale nějakého příbuzného, který by uměl škody napáchané na sestřině životě napravit, bych docela uvítala. S otcem počítat nemůžu. Za první, žije v Johannesburgu. A za druhé, pokud nejste kuň nebo mu nenesete sklenku whisky, nemáte pro něj význam.

Když teď naslouchám Lottiinu brebentění o studijních vědeckých programech, sevře se mi srdce. Už vidím, jak se před námi rýsuje další politováníhodná volba. Někde se tam schovává. Mám pocit, že pátrám na horizontu, rukou si stíním oči a přemýšlím, kde se vynoří žralok a popadne ji za nohu.

Dala bych přednost tomu, kdyby hlasitě nadávala a házela věcmi. To bych byla klidná; ze svého trápení by se vykřičela. Když jsem se rozešla s Danielem, celých čtrnáct dnů jsem nepřetržitě klela jako dlaždič. Nebylo to moc hezké. Ale aspoň jsem nevstoupila do žádné sekty.

„Lottie...“ promnu si čelo. „Pamatuješ si, že zítra jedu na čtrnáct dnů na dovolenou?“

„No jistě.“

„Budeš v pořádku?“

„Jistěže budu *v pořádku*.“ A znovu tím sarkastickým tónem. „Dnes večer si dám pizzu a velkou flašku vína. Na to jsem, mimochodem, měla chuť už dávno.“

„Tak si to užij. Hlavně neutápěj zármutek v alkoholu.“

To je další z matčinych pořekadel. Najednou mám před očima její stíhlou postavu v bílém kalhotovém kostýmku s třpytivými zelenými stíny na očích. „Utápím žal, berušky.“ Seděla u baru v našem hongkongském domě se sklenkou martini v ruce a já s Lottie ve stejných růžových župánkách, dovezených z Anglie, jsme ji vyjeveně sledovaly.

Když odpadla, opakovaly jsme si tu frázi tak uctivě, jako by šlo o nějaké náboženství. Časem jsem nabyla dojmu, že je to nějaký konvenční přípitek typu „Až do dna!“, takže jsem o mnoho let později vyvedla při obědě

z míry rodinu svého spolužáka tím, že jsem pozvedla sklenku a prohlásila: „A teď všichni utopíme žal!“

Teď je to pro nás synonymum toho, že se někdo „zkáruje pod obraz“.

„Nebudu utápět žal, to buď klidná,“ odsekne mi Lottie trochu uraženě.

„A vůbec, Fliss, ty mi nemáš co kázat.“

Jednou jsem to po rozchodu s Danielem trochu přehnala s vodkou a v jedné kari restauraci jsem pronesla k osazenstvu dlouhatánskou řeč. Má pravdu.

„Tak dobře,“ povzdychnu si. „Ještě si promluvíme.“

Položím sluchátko, zavřu oči a poskytnu svému mozku deset vteřin na restartování. Musím zapomenout na Lottiiin milostný život. Musím se soustředit na slavnostní vyhlásování cen. Musím dokončit svůj projev. Teď. A honem.

Otevřu oči a rychle napíšu seznam lidí, kterým musím poděkovat. Vychází mi to přibližně na deset řádků, ale je lepší vsadit na jistotu, než později litovat. Odešlu to elektronicky Ianovi s nadpisem „Projev! Naléhavé!“ a vyskočím od stolu.

„Fliss!“ Jen co vystrčím nos z kanceláře, vrhne se na mě Celia. Je to jedna z našich nejplodnějších nezávislých příspěvatelek, která má u vnějších koutků očí síť vrásek typickou pro lázeňské recenzenty. Člověk by čekal, že lázeňská péče odstraní škody, které slunce napáchalo na pleť, ale zjistila jsem, že opak je pravdou. Nejspíš by se měly přestat budovat lázně v Thajsku a přesunout se do severských zemí, kde je zima a téměř žádné denní světlo.

Hmm. Jestlipak se o tom už někde psalo?

Rychle natukám do BlackBerry: *Lázně s nulovým denním světlem?* Pak se podívám na Celi: „Všechno v pořádku?“

„Je tu Gruffalo. A vypadá rozzuřeně.“ Polkne. „Asi bych se měla vypařit.“

Gruffalo říkáme Gunteru Bachmeierovi. Vlastní řetězec luxusních hotelů, bydlí ve Švýcarsku a má metr kolem pasu. Věděla jsem, že byl na dnešní večer pozván, ale myslela jsem, že po našem zhodnocení jeho nového lázeňského hotelu Palm Stellar v Dubaji nepřijde.

„To nic. Neboj se.“

„Hlavně mu neříkej, že jsem to byla já.“ Celi se skutečně třese hlas.

„Celie.“ Vezmu ji za obě ramena. „Přece si za svým hodnocením stojíš, ne?“

„To ano.“

„No tak.“ Snažím se ji všemožně povzbudit, ale ona vypadá pořád vyděšeně. Je zvláštní, jak někdo, kdo píše tak brutální, nemilosrdné a vtipné texty, může být ve skutečnosti tak něžný a senzitivní.

Hmm. Psalo se už o tom někde?

Nařukám si: *Osobní setkání s našimi recenzenty? Profily?*

Pak to vymažu. Naši čtenáři o osobní setkání s našimi recenzenty nestojí. Nestojí o informaci, že „CBD“ bydlí v Hackney a píše krásné básně. Chtějí pouze vědět, že jim jejich nemalé peníze zajistí slunce/sníh, bílou pláž/hory, samotu/báječnou společnost, egyptskou bavlnu/houpací síť, haute cuisine/trípatrové, bohatě obložené sendviče, nebo to, jak si sami představují svou pětihvězdičkovou dovolenou.

„Nikdo neví, kdo je ‚CBD‘. Nic se ti nemůže stát.“ Poplácám ji po ruce. „Musím jít.“ A už běžím chodbou. Zamířím do ústředního atria a rozhlédnu se. Je to velký, vzdušný prostor s vysokým stropem – jediná impozantní místnost Pincher International – a rok co rok z něj redaktoři z našich přeplněných redakcí navrhují udělat normální kancelář. Jenomže na podobné oslavy je to přímo ideální místo. Pozorně se rozhlížím a v hlavě si odškrtavám jednotlivé položky. Obrovský dort s polevou ve tvaru obálky našeho časopisu, který nebude nikdo jíst. Odškrtnuto. Sklenice na stolech. Odškrtnuto. Stolek s cenami. Odškrtnuto. Ian z IT leze po pódiu a nastavuje čtecí zařízení.

„Jak to jde?“ spěchám k němu.

„Výborně.“ Svižně se postaví. „Nahrál jsem projev. Chcete si vyzkoušet zvuk?“

Vyskočím na jeviště, zapnu mikrofon a podívám se do čtečky.

„Dobrý večer!“ řeknu hlasitě. „Jsem Felicity Graveneyová, redaktorka *Pincher Travel Review*, a chtěla bych vás přivítat na našem triadvacátém výročním udělování cen našeho časopisu. A nebyl to rok *ledasjaký*.“

Z posměšného povytažení Ianova obočí pochopím, že hovořím příliš procítěně.

„Nechte si to,“ zazubím se na něj. „Musím udělit osmnáct cen...“

Což je skutečně trochu moc. Každý rok se do krve hádáme, kterou cenu zrušíme, a nakonec nezrušíme žádnou.

„Bla, bla... dobře, prima.“ Vypnu mikrofon. „Mějte se.“

Když běžím po chodbě, vidím na opačném konci Gavina, našeho nakladatele. Vede do výtahu nezaměnitelné stocentimetrové břicho. Dívám se na ně a Grufallo se otočí a blýskne po mně zlověstným antiúsměvem. Zvedne čtyři masité prsty a drží je tak až do zavření dveří.

Vím, co mi tím chtěl říct, a rozhodně mě tím nevyděsil. Jeho nový hotel dostal od nás čtyři hvězdičky a ne pět. Tak si měl postavit lepší. A na betonové podloží své „skvělé umělé pláže“ měl navézt trochu víc písku a najmout o něco méně nafoukaný personál.

Zamírím na Dámy, zkontroluju zevnějšek a zašklebím se na sebe. Někdy mi pohled do zrcadla ušetří opravdovou ránu. Skutečně se tak nepodobám Angelině Jolie? Kdy se mi pod očima objevily ty černé kruhy? Vůbec je na mně všechno moc tmavé, napadne mě najednou. Vlasy, obočí i nažloutlá barva pleti. Něco se musí zesvětlit. Případně všechno, a to okamžitě. Určitě jsou někde na světě lázně se zesvětlovacím účinkem. Jeden rychlý ponor, a chcete-li mít bílé i zuby, otevřete pěkně pusinku.

Hmm. Jestlipak se už o tom někde psalo? Načukám si do BlackBerry *Bělení?* a pak všechno, co můžu, projedu kartáčem. Nakonec nanesu na rty štědrou vrstvu Red Lizard od Nars. Jedno se mi musí nechat: na rtěnky jsem machr. Na náhrobním kameni by mi klidně mohlo stát: *Zde leží Felicity Graveneyová, která měla vždy dokonale namalované rty.*

Zvednu hlavu, podívám se na hodinky a cestou ven stisknu na mobilu rychlou volbu na Daniela. Ví, že mu teď budu volat, domluvili jsme se na tom, takže to jistě zvedne, určitě. No tak, Danieli, zvedni to... Kde vězíš?

Hlasová schránka.

Neřád jeden.

Daniel mě do minuty dokáže rozběsnit doběla.

Slyším vyzváněcí tón a zhluboka se nadechnu.

„Nejsi tam,“ s námahou se snažím ovládnout a zamírím do své kanceláře. „To je škoda, protože já musím brzy odejít na naši oslavu, což dobře víš, protože jsme o tom mluvili. Několikrát.“

Hlas se mi třese. Nesmím mu dovolit, aby mě pokaždé tak rozčílil. Vykašli se na to, Fliss. Rozvod je proces a tento proces právě probíhá a všichni vyznáváme taoismus. Nebo zen. Nebo něco podobného. Ve všech knihách, v nichž se vyskytovalo slovo ‚rozvod‘, byl na obálce namalovaný kruh nebo strom.

„No prostě,“ zhluboka se nadechnu. „Mohl bys aspoň pustit Noahovi tuhle zprávu? Děkuju.“

Krátce zavřu oči a připomenu si, že teď už nemluvím na Daniela. Musím přestat myslet na ten jeho hnusný ksicht. Teď mluvím k obličejíčku, který mi vnesl do života světlo. K obličejíčku, který – navzdory všemu – dává celému světu smysl. Představím si jeho rozčuchanou ofinu, obrovské šedé oči a školní ponožky shrnuté u kotníků. Vidím ho stočeného na pohovce v Danielově bytě s Opičkou v náruči.

„Sluníčko, doufám, že se máš u tatínka moc dobře. Brzy se uvidíme, ano? Zkusím ti zavolat později, ale kdybych se nedovolala, tak dobrou noc a mám tě moc ráda.“

Už jsem téměř u dveří kanceláře. Mám toho ještě spoustu na práci, ale bezděky protahuju hovor co nejdéle, dokud mě pípnutí nevrátí do skutečného světa.

„Dobrou noc, sluníčko.“ Přitisknu si mobil k tváři. „Ať se ti zdají samé krásné sny. Dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ odpoví mi známý hlásek tak blízko, že téměř zakopnu o slavnostní botičky od Manola.

Co to bylo? Mám snad halucinace? Nebo se to přepnulo na hlasitý hovor? Podívám se pro jistotu na mobil, krátce s ním bouchnu o dlaň a znovu poslouchám.

„Haló?“ prohodím opatrně.

„Haló! Haló-haló-haló...“

Proboha. Hlas nevychází z mobilu. Přichází...

Zabočím rychle do své kanceláře a je tam. Můj sedmiletý syn. Sedí v křesle vyhrazeném pro návštěvy.

„Mami!“ vykřikne radostně.

„Jejda.“ Nemám téměř slov. „Noahu. Ty jsi tady. V mé kanceláři. To je prostě... Danieli?“ Otočím se na svého ex-manžela, který stojí u okna a listuje si v minulém čísle časopisu. „Co se stalo? Myslela jsem, že Noah bude právě u tebe pít čaj!“ A s nadějí zdůrazním: „Jak jsme se domlouvali!“

„Ale já tam nejsem,“ vloží se Noah vítězoslavně.

„Ano! To vidím, miláčku! Takže..., Danieli?“ Široce se na Daniela usměju. Čím víc se totiž na Daniela usmívám, tím větší mám chuť zakroutit mu krkem.

Neubráním se kritickému zhodnocení, ačkoli s ním už vlastně nemám nic společného. Pár kil navíc. Hezká nová pruhovaná košile. Žádný přípravek na vlasy. Což je chyba, protože teď jeho vlasy vypadají jako zplihlé chmýří. Možná se to Trudy takhle líbí.

„Danieli?“ zkusím to znovu.

Daniel nic neříká, jenom zlehka pokrčí rameny, jako by všechno bylo tak jasné, že slova jsou zbytečná. I to krčení rameny je nové. Se mnou nic takového nedělal. Když jsme byli spolu, neustále ramena hrbil. Teď jimi krčí. Pod oblekem skrývá kabala náramek. Konfrontaci od sebe odráží, jako by byl z gumy. Jeho smysl pro humor nahradil smysl pro spravedlnost. Už nežertuje, teď konstatuje.

Nechápu, jak jsme se my dva dostali do jedné postele. A jak jsme mohli společně zplodit Noaha. Možná se nacházím v *Matrixu* a jednou se probudím do světa, který dává *mnobem* větší smysl, než když jsem ležela v komoře připevněná k elektrodám.

„Danieli?“ Na obličeji mám přilepený ztuhlý úsměv.

„Dohodli jsme se, že tento večer bude Noah s tebou.“ Znovu pokrčí rameny.

„Cože?“ ohromeně na něj zírám. „Na ničem takovém jsme se nedohodli. Tohle je tvůj večer.“

„Musím dnes večer do Frankfurtu. Poslal jsem ti mail.“

„Žádný mail jsi mi neposlal.“

„Poslal.“

„Neposlal! Žádný mail jsi mi neposlal.“

„Dohodli jsme se, že Noaha nechám tady.“

Daniel je ledově klidný, jak to jenom on umí. Já jsem naopak dočista na zhroucení.

„Danieli.“ Hlas se mi třese úsilím nerozmlátit mu něčím hlavu. „Jak bych se mohla s tebou dohodnout na tom, že tu dnes večer bude Noah se mnou, když mám uvádět slavnostní večer? Jak bych něco takového mohla udělat?“

Daniel jenom pokrčí rameny. „Jedu na letiště. Měl by něco sníst. Tady máš tašku s jeho věcmi.“ Hodí Noahův batoh na zem. „Dobrý, Noahu? Dnes večer tě bude mít máma, to se budeš mít.“

Nemám šanci se z toho vykrotit.

„Tak prima!“ Usměju se na Noaha, který oba úzkostlivě pozoruje. Bolí mě u srdce, když vidím v jeho velkých očích obavy. Žádné dítě jeho věku by se nemělo ničeho bát. „To je příjemné překvapení!“ Povzbudivě mu prohrábnu vlasy rukou. „Na chvíli mě omluvte, hned se vrátím...“

Utíkám chodbou k toaletám. Nikdo tam není, což je dobře, protože se už nedokážu ovládnout.

„ŽÁDNÝ ZATRACENÝ MAIL MNĚ NEPOSLAL!“ Můj hlas proletí všemi kabinkami. Když si v zrcadle pohlédnu do očí, těžce oddychuju. Cítím se o deset procent lépe. Dost na to, abych zvládla celý večer.

Klidně se vracím do kanceláře, kde si Daniel právě obléká kabát.

„Takže šťastnou cestu nebo co vlastně podnikáš.“ Posadím se, odšroubuju plnicí pero a napíšu *Blahopřejeme!* na vizitku ke kytici pro výherce celého večera (pro nový lázeňský resort v Marakěši). *Mnoho úspěchů vám přeje Felicity Graveneyová se svým týmem.*

Daniel je stále v mé kanceláři. Cítím, že čeká na správný okamžik. Chce mi něco říct.

„Ty jsi ještě tady?“ zvednu k němu oči.

„Je tu ještě něco.“ Podívá se na mě pohledem jediného spravedlivého na světě. „Ještě chci probrat několik bodů ohledně našeho vyrovnání.“

Ohromením mi na chvíli dojde řeč.

„Co-že?“ podaří se mi vykoktat.

O jakém probírání dalších bodů to hovoří? Probírání bodů jsme už uzavřeli. Stojíme před podepsáním dohody. Je konec. Po jednání u soudu, dvou odvoláních a milionu dopisů od právníků. Je konec.

„Probíral jsem to s Trudy.“ Opět rozhodí rukama. „Upozornila mě na několik zajímavých problémů.“

Tak to tedy ne. Vezmu ho něčím po hlavě a bude to. O našem rozvodu nemá co mluvit s Trudy. Je to naše věc. Chce-li se Trudy rozvádět, tak si ji bude muset nejdřív vzít. Uvidíme, jak se jí to bude líbit.

„Jenom pár bodíků,“ hodí mi na stůl stoh papírů. „Přečti si to.“

Přečti si to. Jako by mi nabízel nějakou dobrou detektivku.

„Danieli.“ Cítím se jako kotlík, v němž se to začíná vařit. „Nemůžeš sem začít chodit s dalšími problémy. Rozvod je *připravený*. Už jsme všechno tisíckrát probrali.“

„Určitě je mnohem důležitější udělat to správně, ne?“

Dívá se na mě vycítavě, jako bych ho tlačila k něčemu naprosto odfláknutému a neprofesionálně provedenému. Nikoli pečlivě připravenému, nýbrž ušitému horkou jehlou.

„Jsem spokojená s tím, jak jsme se dohodli,“ procedím zařatými zuby, i když „spokojená“ opravdu není to pravé slovo. „Spokojená“ bych byla, kdybych *nenášla* koncepty milostných dopisů nějaké ženské v jeho aktovce, kde na ně mohl narazit každý, kdo hledal obyčejnou žvýkačku.

Milostné dopisy. To mě podržte, milostné dopisy! Pořád ještě nevěřím tomu, že nepsal milostné dopisy vlastní ženě, ale nějaké jiné. Pořád ještě nevěřím tomu, že jí psal explicitní sexuální poezii doprovázenou kreslenými obrázky. To mnou opravdu otřásl. Kdyby takové milostné básně poslal někdy mně, bylo by asi všechno jinak. Nejspíš bych si uvědomila, jaký je to magor, posedlý sám sebou, *ještě před* svatbou.

„Mno.“ Pokrčí znovu rameny. „Možná se teď na to dokážu podívat z většího odstupu. Možná jsi příliš blízko.“

Příliš blízko? Může být člověk příliš blízko vlastnímu rozvodu? Kdo je tento emocionálně zakrnělý idiot s kaučukovým obličejem a jak se mi vetřel do života? Frustrací se mi tak zrychlí dech, až mám pocit, že kdybych vstala od stolu, rozběhnu se tak rychle, že by mi ani Usain Bolt nestačil.

A pak se to stane. Ne že bych to nějak *plánovala*. Zápěstí mi vyletí do vzduchu a už to je, na Danielově košili přistane šest inkoustových kapek a v prsou se mi vznášejí bublinky štěstí.

„Co to bylo?“ Daniel se dívá na košili a pak s konsternovaným výrazem na mě. „To je inkoust? Ty jsi mě *postříkala perem*?“

Mrknu na Noaha, jestli si všiml dětinského jednání své matky. Ale ten je naprosto zabraný do dospělejších *Dobrodružství kapitána Slipyho*.

„To byla čirá náhoda,“ prohlásím nevinně.

„Jo, náhoda. Je ti snad pět?“ Zamračeně svráští obličej a poťukává si na košili prstem, přičemž se mu jednu z inkoustových skvrnek podaří rozmáznout. „Měl bych to zavolat svému právníkovi.“

„Hlavně bys s ním měl probrat téma rodičovské odpovědnosti, o které tak rád mluvíš.“

„To snad žertuješ.“

„Ani moc ne.“ Najednou mě to přestane bavit. Už jsem unavená vším tím oplácením si nepřijemností. „Moc zábavné to vážně není.“ Podívám

se na našeho syna, který je skloněný nad knihou a svíjí se nad něčím smíchy. Má povytažené šortky a na koleni propiskou namalovaný obličej, na který míří šipka s kostrbatě napsaným nápisem JSEM SUPERHRDINA. Jak ho může Daniel tak opomíjet? Neviděl ho čtrnáct dnů a vůbec mu nevolá, aby si s ním popovídal. Jako by byl Noah nějakou zálibou, na kterou si nakoupil veškeré potřebné vybavení, ale později usoudil, že ho příliš nebaví a že se bude raději věnovat lezení na stěnu.

„Vážně to není příliš zábavné,“ opakuju. „Asi bys už měl jít.“

Ani se nedívám, jak odchází. Přitáhnu si ty jeho pitomé papíry, prolisťuju je, ale jsem příliš vzteklá na to, abych vnímala jediné slovo, pak na svém počítači otevřu soubor a zuřivě do něj píšu:

D přišel do mé kanceláře a nechal mi tam bez předchozího upozornění N, čímž porušil dohodu. Nespolupracoval. Chce probrat další body ohledně rozvodového vyrovnání. Odmítá věcně diskutovat.

Odepnu si z řetízku na krku paměťovou kartu a uložím do ní aktualizovaný záznam. Má paměťová karta je mým plyšovým medvídkem na spaní. Mám tam uložený celý neradostný příběh o Danielovi. Pověším si ji zase na krk a vytáčím číslo na Barnabyho, svého advokáta.

„Tomu neuvěříš, Barnaby,“ vyhrknu okamžitě, jakmile se ozve jeho hlasová schránka. „Daniel chce zase projednat rozvodové vypořádání. Mohl bys mi zavolat?“

Pak se podívám úzkostlivě na Noaha, jestli mě náhodou neslyšel. Ale ten se chechtá něčemu v knize. Musím ho svěřit své asistentce. Už jednou mi ho v případě nouze hlídala.

„Vstávej,“ prohrábnu mu rukou vlasy. „Jdeme najít Elisů.“

Když pořádáte nějakou party, můžete se báječně vyhnout některým lidem. Když kupříkladu vidíte, jak se k vám žene v růžové proužkované košili pan Metr kolem pasu, vždycky si můžete najít nějakou výmluvu k potřebnému úniku. („*Strasně* moc se omlouvám, ale *musím* jít přivítat marketingového ředitele z Mandarin Oriental, za okamžik jsem zpátky...“)

Oslava už trvá půl hodiny a mně se podařilo ani jednou se s Gruffalem nasetkat. Hodně mi pomáhá jeho velký objem a skutečnost, že je atrium

tak přeplněné. Zatím jsem mu dokázala nenápadně uniknout na opačnou stranu, jakmile se dostal do metrové vzdálenosti, případně uprchnout z místnosti, v krajním případě na toalety.

Kruci. Před toaletami na mě čeká. Gunter Bachmeier skutečně postává na chodbě a hlídá dveře na záchody.

„Zdravím vás, Guntere,“ pronesu klidně. „Moc ráda vás vidím. Pokoušela jsem se vás zastihnout...“

„Vy se pokoušet mi utéct,“ prohlásí drsným hrdelním hlasem.

„Ale kdepak! A jak se vám líbí oslava?“ Přinutím se položit mu dlaň na masité předloktí.

„Vy očernit můj nový hotel.“

Slovo „očernit“ vysloví s drnčivým r. „Očerrrrnit“. Zaimponuje mi, že takové slovo vůbec zná. Já bych si na německý ekvivalent rozhodně nevzpomněla. V tomto jazyku se zmůžu jenom na „Taxi, bitte?“

„To opravdu přeháníte, Guntere.“ Příjemně se usmívám. „Čtyři hvězdičky udělené vašemu hotelu se nedají považovat za očerňování. Omlouvám se, že vás má recenzentka neohodnotila na pět hvězdiček...“

„To být tím, že vy nevidět můj hotel na vlastní oči.“ Přímo srší vzteky. „Vy mi poslat amatérrrrrku. Vy mě nerrrrrespektovat!“

„Já vás náhodou rrrrespektovat!“ vyletí ze mě. „Chci tím říct, že vás... rrrrespektuju.“ Tváře mi hoří. „Naprosto vás respektuju.“ To nebylo schválně, jenom mám někdy tendenci opakovat po druhých jako papoušek. Mimovolně napodobuju hlasy a akcenty lidí, aniž bych je chtěla zesměšnit. Jenomže Gunter na mě teď hledí s ještě větší zlostí.

„Všechno v pořádku, Felicity?“ To kolem proběhne Gavin, náš vydavatel. Vidím, jak se mu otáčejí a bzučí radary a je mi jasné, proč. Loni Gruffalo přispěl podstatnou částkou na čtyřiaadvacet našich dvoustránkových příloh. Gruffalo nás v podstatě financuje. Jenomže ani když si zaplatí pár inzerátů, nemůžu dát jeho hotelu pět hvězdiček. Pět hvězdiček v *Pincher Travel Review* je prostě velká věc.

„Právě jsem vysvětlovala Gunterovi, že jsem poslala na ohodnocení jeho hotelu jednu z našich nejlepších nezávislých spolupracovnic,“ vysvětluju. „Mrzí mě, že není spokojený, ale...“

„Měla jste tam jet osobně.“ Gunter vyplivuje slova s absolutním pohrdáním. „Kde je vaše důvěrrryhodnost, Felicity? Kde je vaše rreputace?“

Pak odejde a mě to přece jen trochu vyvede z míry. S bušícím srdcem zvednu oči ke Gavinovi.

„Tak to bychom měli!“ snažím se prohodit bezstarostně. „To opravdu trochu přehnal.“

Ale Gavin se mračí: „Proč jste do Palm Stellar nejela sama? Všechny důležité novinky jste dosud recenzovala osobně. Tak jsme se alespoň dohodli.“

„Rozhodla jsem se tam poslat Celií Davidsonovou,“ odpovím vesele ve snaze předejít dalším otázkám. „Umí moc dobře psát.“

„A proč jste na Palm Stellar nejela sama?“ opakuje, jako by mě vůbec neslyšel.

„Měla jsem nějaké problémy... rázu...“ Odkášlu si a přeju si, abych nemusela následující slovo vypustit z úst: „Rázu osobního.“

Vidím, že to Gavinovi rychle došlo.

„Váš rozvod?“

Nedokážu se přinutit k odpovědi. Točím hodinkami kolem zápěstí, jako by mě najednou tato činnost mimořádně zaujala.

„Váš rozvod?“ Jeho hlas zní najednou nebezpečně pronikavě. „Zase?“

Tváře mi hoří rozpaky. Dobře vím, že můj rozvod nabyl rozměru epopěje typu *Pána prstenů*. Neuniklo mi, že mi zabral mnohem víc pracovního času, než bylo vhodné. Pamatuju si, že jsem Gavinovi odpřísáhla, že je to už všechno za mnou.

Jenomže, copak mám na výběr? A ani pro mě to není žádná *zábava*.

„Měla jsem schůzku s advokátem specializovaným na rozvodové záležitosti, který sídlí v Edinburghu,“ přiznám se nakonec. „Musela jsem tam zaletět právě v tu dobu, protože má opravdu nabitý program.“

„Felicity.“ Gavin mě odvede stranou a při pohledu na jeho strnulý úsměv se mi sevře žaludek. Takový úsměv nasazuje, když se chystá snižovat platy a rozpočet a oznámit lidem, že jejich časopis se bohužel ruší a v této budově už nejsou doma. „Felicity, nikdo nemůže mít větší porozumění pro vaši tíživou situaci než já. To nemůžete popřít.“

Tak nehorázná lež. Co ten může vědět o rozvodu? Má manželku i milenku a ani jedné to očividně nevadí.

„Jsem vám strašně moc vděčná, Gavine,“ přinutím se k odpovědi.

„Ale nemůžete připustit, aby váš rozvod zasahoval do vaší práce a ohrožoval pověst Pincher International,“ vyštěkne na mě. „Jasný?“

Najednou, poprvé, skutečně znervózním. Ze zkušenosti vím, že když se Gavin odvolává na „pověst Pincher International“, uvažuje o vyhazovu. Je to výstraha.

Kromě toho také vím, že člověk musí všechna obvinění odmítnout.

„Gavine.“ Vytáhnu se co nejvíc do výšky, abych si dodala na významu. „Jednu věc si musíme *naprosto* ujasnit.“ Odmlčím se, jako bych byla David Cameron a odpovídala na dotazy poslanců. „*Naprosto* ujasnit. Pokud nikdy, za žádných okolností, nenechám k něčemu dojít, pak k tomu, aby můj osobní život zasahoval do mé práce. Prostě...“

„Pif paf!“ přeruší mě hlasitý křik. „Laserový útok!“

V žilách mi ztuhne krev. Snad to není...

Proboha.

Znamý zvuk ra-ta-ta mi narazí do uší. Oranžové plastové kuličky létají vzduchem, strefují se lidem do obličeje a padají do šampaňského. Chodbou k atriu se řítí Noah, řve jako blázen a po všem, co se hne, střílí z dětské automatické pistole Nerf. Proč jsem mu nezkontrolovala batůžek?

„Přestaň!“ Rozběhnu se k Noahovi, popadnu ho za límec a vyrvu mu plastovou pistoli z ruky. „Nech toho! Strašně se omlouvám, Gavine,“ dodám udýchaně. „Dnes večer měl Noaha hlídat Daniel, ale hodil mi to na krk a... Kruci! Sakra!“

V rozrušení stisknu na hračce nějaký čudlík, z pistole vyletí sprška střel jako ve filmu *Gauneři* a narazí Gavinovi přímo do prsou. *Vraždím tu svého šéfa automatickou pistolí*, proletí mi hlavou. *To nebude dobré pro mé hodnocení.* Proud kuliček mu přší do obličeje, až se vyděšeně zakucká.

„Promiňte!“ hodím pistoli na podlahu. „Tohle jsem určitě nechtěla...“

Mráz mi přeběhne po zádech, když o tři metry dál spatřím Guntera. V bílých chomáčcích jeho vlasů zahlédnu tři oranžové kuličky a jednu v jeho sklence.

„Gavine,“ polknu. „Gavine. Nevím, co říct...“

„To je má vina,“ přispěchá mi na pomoc Elise. „Já jsem měla Noaha hlídat.“

„Jenomže tady vůbec nemá co dělat,“ zdůrazním. „Takže je to *moje* vina.“

Podíváme se na Gavina, jako bychom čekaly na jeho verdikt. Ten jenom zírá na tu spoušť a vrtí hlavou.

„Osobní život. Práce.“ Sepne ruce. „Fliss, musíte si to nějak vyřešit.“

S obličejem zrudlým ponížením eskortuju protestujícího Noaha do své kanceláře.

„Ale vždyť jsem *vyhrával!*“ brání se syn.

„Omlouvám se.“ Elise se chytá za hlavu. „Tvrdil, že je to jeho oblíbená hra.“

„Nic si z toho nedělejte,“ krátce se na ni usměju. „Noahu, v mámině kanceláři se prostě s pistolí Nerf nesmí hrát. *Nikdy.*“

„Dojdu mu pro něco k jídlu,“ nabízí se Elise. „Fliss, musíte se rychle vrátit na oslavu. Jděte. Nezdržujte se tu. Já to zvládnou. Pojd', Noahu.“

Odvádí Noaha z kanceláře a ze mě najednou vyprchá veškerá energie.

Elise má pravdu. Musím se rychle vrátit, vmísit se mezi lidi, posbírat po Noahovi kuličky, omluvit se, hýřit na všechny strany šarmem a vykouzlit z tohoto večera bravurně zvládnutou profesionální záležitost, jakou vždy býval.

Ale jsem tak *unavená*. Nejraději bych si zdřímla. Koberec pod mým stolem mě přímo volá, abych se na něm schoulila do klubíčka.

Sesunu se na židli ve chvíli, kdy se mi rozdrncí telefon. Vezmu ještě tento hovor. Třeba přináší nějaké zprávy, které mi spraví náladu.

„Haló?“

„Felicity? Tady je Barnaby.“

„Dobrý den, Barnaby.“ Posadím se a cítím příliv nových sil. „Děkuju, žeš mi zavolal. Musím ti říct, co mi zase Daniel provedl. Podle dohody měl mít dnes večer Noaha on. Jenomže mě pořádně vypekl. A ještě k tomu chce znovu probírat to rozvodové vyrovnání! Kdoví, jestli zase neskončíme u soudu!“

„Uklidni se, Fliss. Přestaň se rozčilovat,“ dolehne ke mně Barnabyho nevzrušený, neuspěchaný hlas. Občas bych si přála, aby přidal na rychlosti. Zejména když ho platím od hodiny. „To se všechno dá do pořádku. Neboj se.“

„Když mě to tak strašně *ubíjí.*“

„To chápu. Ale nesmíš se tolik stresovat. Snaž se pokud možno na to nemyslet.“

To je snad vtip?

„Celý incident jsem zapsala. Můžu ti ho hned odmailovat.“ Nahmatám na řetízku paměťovou kartu. „Mám hned?“

„Fliss, říkal jsem ti, že nemusíš zapisovat každý jednotlivý incident.“

„Ale já chci! Jakože, jde přece o to ‚iracionální chování‘. Jestli se nám to podaří všechno zmapovat a jestli soudce *pochopí*, jaký je...“

„Soudce chápe, jaký je.“

„Jenomže...“

„Fliss, už jsi zase propadla svým rozvodovým fantaziím,“ konstatuje Barnaby nevzrušeně. „A co jsem ti o tvých rozvodových fantaziích říkal?“

Nastane ticho. Dopaluje mě, jak mi Barnaby dokáže číst v myšlenkách. Zná ho už od vysoké školy, a i když mi jako kamarádce neúčtuje plnou výši, je to stejně strašně moc. Přesto jsem nikdy neuvažovala o nikom jiném. A teď jako učitel ve třídě čeká na mou odpověď.

„Rozvodové fantazie se nikdy neuskuteční,“ leze ze mě neochotně a prohlížím si přitom nehty na rukou.

„*Rozvodové fantazie se nikdy neuskuteční*,“ opakuje důrazně. „Soudce nebude u soudu předčítat přítomným nahlas dvouststránkové pojednání o Danielových prohřešcích, zatímco se auditorium bude Danielovi hlasitě pošklebovat. Rozhodně ti neřekne: ‚Paní Graveneyová, vy jste přímo svěťice, že jste tak dlouho s takovým ničemou vydržela, takže si klidně přejte, co chcete, a já vám to dám.‘“

Bezděky zrudnu. Přesně takhle jsem si to v duchu představovala. S tím rozdílem, že by auditorium navíc po Danielovi házelo prázdné láhve.

„Daniel nikdy nepřipustí, že něco udělal špatně,“ nedá se zastavit Barnaby. „Rozhodně si nestoupne před soudce, nerozbrečí se a nebude volat: ‚Odpusť mi, Fliss.‘ V novinách neotisknou článek o tvém rozvodu s nadpisem *Absolutní sráč se před soudem zcela vyznal ze svého sráčství*.“

Bezděky vyprsknu smíchy. „To já přece vím.“

„Opravdu, Fliss?“ Z Barnabyho hlasu zaznívá skepse. „Jsi si tím naprosto jistá? Nebo ještě stále sníš o tom, že se Daniel jednoho dne probere a uvědomí si, jak špatně se choval? Protože musíš pochopit, že Daniel si nic takového nikdy neuvědomí. Nikdy si nepřipustí, že se choval strašně. I kdybych na tomto případě strávil tisíc hodin, k ničemu takovému nikdy nedojde.“

„Ale je to tak nefér.“ Cítím, jak ve mně narůstá frustrace. „On se fakt *chová* strašně.“

„Já to přece vím. Je to sráč. Tak to konečně pusť z hlavy. Vykopni ho ze svého života. Definitivně.“

„To se ti řekne,“ zamumlám po chvíli. „Je to otec mého dítěte.“

„Já vím,“ řekne Barnaby mnohem vlídněji. „Taky jsem netvrdil, že to bude snadné.“

Chvíli je ticho. Podívám se na hodiny, které mi visí v kanceláři, a sleduju, jak jejich pitomá plastová ručička obíhá pořád dokola. Nakonec spolknu knedlík v krku a položím si hlavu na ohbí lokte.

„Uff, rozvod, to je tedy něco.“

„Jo, rozvody,“ utrousí Barnaby. „Báječný lidský vynález.“

„Přeju si, abych mohla..., já nevím.“ Zhluboka si povzdechnu. „Mávnout kouzelnou hůlkou, aby se naše manželství nikdy neuskutečnilo. Vyjma Noaha. Že bych si jako nechala Noaha a z toho zbytku bych se probudila.“

„Chtěla bys něco jako anulování sňatku,“ prohodí Barnaby vesele.

„Anulování?“ podívám se podezíravě na telefon. „Něco takového opravdu existuje?“

„Existuje. Znamená to, že se takový vztah považuje za neplatný, a zruší se. Jako by to manželství nikdy neexistovalo. To by ses divila, kolik mých klientů něco takového požaduje.“

„A já bych to taky mohla dostat?“

Tahle myšlenka mě nadchla. Třeba existuje nějaká levná a jednoduchá oklika, o níž jsem dosud nevěděla. *Anulování*. Zrušit, učinit neplatným. Ta slova mi zní jako *andělské chóry*. Proč se mi Barnaby o tom dosud nezmínil?

„Jenom kdyby byl Daniel bigamista,“ vysvětluje Barnaby. „Nebo tě ke sňatku nějak donutil. Případně pokud nebylo manželství završeno. Nebo jeden z vás byl v dané chvíli duševně nezpůsobilý.“

„Já!“ přihlásím se bez váhání. „Musela jsem být šílená, že mě to vůbec *napadlo!*“

„Tohle říkají všichni.“ Zachechtá se. „Obávám se, že to neprojde.“

Jiskřička naděje ve mně opět pohasíná. Krucinál. Začínám si přát, aby byl Daniel bigamista. Kéž by se tak objevila jeho první manželka v mormonském čepěčku, prohlásila: „Já tu byla první!“, a zbavila mě všech těch potíží.

„Obávám se, že mi nezbyvá nic jiného než ten rozvod,“ usoudím nakonec. „Díky, Barnaby. Radši už zavěším, než mi napáříš dalších třicet tácu za pouhou ‚dobrou noc‘.“

„Správně.“ Ať řeknu, co chci, Barnabyho tím neurazím. „Ale ještě než to uděláš, jedeš zítra do té Francie?“

„Ano, jedu.“

Jedeme s Noahem na čtrnáct dnů na Azurové pobřeží. Pro něj to jsou velikonoční prázdniny. Pro mě ohodnocení tří hotelů, šesti restaurací a zábavního parku. Každý večer budu pracovat na laptopu dlouho do noci, ale nestěžuju si.

„Nedávno jsem mluvil se svým dávným kamarádem Nathanem Forresterem. Už jsem ti o něm říkal? Bydlí v Antibes. Až tam budeš, mohli byste zajít spolu na drink.“

„Ano.“ Cítím, jak se mi zlepšuje nálada. „Proč ne. Zní to dobře.“

„Napíšu ti v mailu podrobnosti. Je to prima chlap. Sice se trochu zhlédl v pokeru, ale to bych mu nevyčítal.“

Hráč pokeru bydlící v jižní Francii. To zní zajímavě. „Nebudu. Díky, Barnaby.“

„Rád jsem tě slyšel. Ahoj, Fliss.“

Položím sluchátko a telefon se okamžitě rozdrncí. Barnaby musel na něco zapomenout.

„Ještě něco, Barnaby?“

Na druhé straně je ticho až na čísi zrychlené funění. Hmm. Snad Barnaby omylem nezmáčkl tlačítko opakovaného volání uprostřed muchlování se sekretářkou? Ale už když mi tahle myšlenka běží hlavou, vlastně vím, kdo to je. Tohle oddychování dobře znám. Navíc vzdáleně slyším melodii Macy Gray „I Try“, kterou si po rozchodech s oblibou pouští Lottie.

„Ahoj?“ řeknu zkusmo. „Lottie? Jsi to ty?“

K těžkému oddychování se přidá chroptění.

„Lottie? Lotts?“

„Fliss...“ ozve se hlasitý vzlykot. „Když já jsem doopravdy věřila, že mě chce požááááááát...“

„Proboha. Lottie.“ Obejmu pevně sluchátko a přeju si, aby to byla ona. „Lottie, zlatíčko.“

„Strávila jsem s ním celé tři roky a myslela, že mě miluje a že se mnou chce mimčoóó... Ale nechtěl! Prostě nechtěl!“ Pláče celou bytostí přesně jako Noah, když si rozbije koleno. „Co si teď počnu? Je mi třicet třííí.“ Ke všemu ještě začala škytat.

„Třiatřicet let nic neznamená,“ prohodím rychle. „Vůbec! Navíc jsi moc hezká a milá osoba.“

„Dokonce jsem mu koupila prstéén...“

Ona mu koupila prsten? Vykulím na sluchátko oči. Slyšela jsem dobře? *Ona jemu koupila prsten?*

„A jaký prsten?“ neubráním se otázce. Už ji vidím, jak nabízí Richardovi v krabičce prstýnek se zářivým safírem.

„No prostě.“ Rozpačitě popotahuje. „Prsten. Mužský zasnubní.“

Mužský zasnubní prsten? No tohle. Ehm. Nic takového neexistuje.

„Lotts,“ začnu opatrně. „Jsi si jistá, že by zrovna Richard stál o zasnubní prsten? Jakože, nemohlo ho odradit třeba tohle?“

„To nemělo s tím prstenem nic společného!“ Znovu začne vzlykat. „Ani ho vůbec neviděl! Neměla jsem ho vůbec kupovat! Ale chtěla jsem, aby to jako bylo fér! Protože jsem myslela, že mi ho koupil takýyy!“

„Dobře!“ řeknu rychle. „Promiň!“

„To nic.“ Už je trochu klidnější. „To *já* se omlouvám. Nechtěla jsem ti bulit na rameni...“

„Nebud' hloupá. Nač bych tu jinak byla?“

Strašně nerada ji slyším takhle nešťastnou. Což bezesporu je. Strašně nešťastná. Ale v hloubi duše cítím bezděčně také jistou úlevu. Masky spadla. Přestala odmítat skutečnost. To je *dobré*. To je *pokrok*.

„Prostě jsem se rozhodla, co udělám, a cítím se mnohem lépe. Všechno se najednou vyjasnilo, Fliss.“ Hlučně se vysmrká. „Mám pocit, že vím, co dělat. Mám cíl. Plán.“

Zastříhám ušima. Propána. „Cíl“. To je jedno z porozchodových slov, která ve mně vyvolávají třes. Dále „projekt“, „změna směru“, případně „úžasný nový přítel“.

„Dobře,“ utrousím opatrně. „Prima! A co je, abych tak řekla, ten nový cíl?“

V mysli horečně probírám případné možnosti. Jenom ne další piercing. Nebo další bláznivou koupi nějaké nemovitosti. Už tolikrát jsem jí rozmlouvala, když chtěla praštit s prací, tak doufejme, že snad *nemá* na mysli tohle.

Snad se zase prokristapána nebude chtít odstěhovat do Austrálie.

Nebo shodit přes pět kil. Protože 1) už teď je kost a kůže, a 2) když minule začala držet dietu, chtěla po mně, abych jí každou půlhodinu

volala a říkala: Drž se plánu, ty tlustá couru,“ a když jsem zapomněla, tak mi to krutě vyčítala.

„Tak co je to?“ naléhám co nejjemněji, zatímco se mi celé tělo svíjí hrůzou.

„Poletím prvním spojem do San Franciska, překvapím Richarda a požádám ho o ruku!“

„Cože?“ málem upustím sluchátko. „Ne! To není dobrý nápad!“

To mu jako chce vrazit do kanceláře? Nebo čekat na prahu jeho bytu? Kleknout si na kolena a nabízet mu podle vlastních slov „mužský“ zásnubní prsten? Tohle se nesmí stát. Určitě by to skončilo jejím naprostým ponížením a střepy bych musela sbírat zase *já*.

„Ale já ho miluju?“ namítá téměř rozjařeně. „Strašně moc ho miluju! A jestli nevidí, že jsme si souzeni, pak mu to nejspíš budu muset *ukázat*. Tak to tedy budu muset být *já*, kdo učiní první krok. Jsem právě na webových stránkách Virgin Atlantic. Měla bych si vzít třídu premium economy? Nemohla bys mi zařídit nějakou slevu?“

„Ne! Žádný let do San Franciska si nekupuj,“ říkám se vší rozhodností a autoritou, jaké jsem schopná. „Zavři počítač a drž se od internetu co nejdál.“

„Jenomže...“

„Lottie, smiř se s tím,“ zmírním trochu tón. „Richard dostal šanci. Kdyby se chtěl ženit, tak by to už udělal.“

Je mi jasné, že to, co říkám, zní drsně. Ale je to pravda. Muži, kteří se chtějí ženit, požádají holku o ruku. A nemusíte vyhlížet v jejich chování žádné náznaky. Požádají holku o ruku a je to jasné.

„Jenomže on si *neuvědomuje*, že si mě chce vzít!“ skočí mi nedočkavě do řeči. „Potřebuje malinko *pomoc*. Kdybych ho trochu *postrčila*...“

Trochu postrčila. Spíš by ho k tomu musela dotáhnout v řetězech.

Najednou mi před očima vyskočí obraz Lottie, jak táhne Richarda k oltáři za vlasy, a trochu se ošiju. Přesně vím, kde takový příběh končí. Končí v kanceláři firmy Barnaby Rees, rodinné právo, pět set liber za první konzultaci.

„Lottie, poslouchej mě,“ řeknu přísně. „A napni uši. Ty se přece nechceš vdávat, pokud si nebudeš na dvě stě procent jistá, že to bude fungovat. Ne, na šest set procent.“ Mrzutě zaletím očima k Danielovým nej-

novějším rozvodovým nárokům. „Věř mi, že to za to nestojí. Já jsem si tím prošla a není to... Po pravdě, je to absolutní děs.“

Na druhém konci telefonu je naprosté ticho. Znáš Lottie moc dobře. Téměř vidím, jak se její romantická představa, že žádá Richarda na Golden Gate o ruku, rozplývá.

„Minimálně si to ještě pořádně rozmysli,“ domlouvám jí. „Neskákej do toho po hlavě. Neuškodí s tím pár týdnů počkat.“

Zadržím dech a překřížím prsty.

„Tak dobře,“ svolí Lottie nakonec nešťastně. „Já to tedy zvažím.“

Překvapením zamrkám. Takže se mi to podařilo. Mně se to podařilo! Poprvé v životě se mi podařilo vymluvit Lottie její politováníhodnou volbu ještě předtím, než ji provedla. Zlikvidovala jsem infekci před vypuknutím.

Možná s věkem trochu zmoudřela.

„Zajdeme si do nějaké restaurace,“ snažím se ji rozveselit. „Na můj účet. Až se vrátím z dovolené.“

„Ano, to by bylo hezké,“ špitne Lottie slabounce. „Díky, Fliss.“

„Opatruj se. A ozvi se.“

Zavěsí a já zničeně zaúpím, i když si vlastně nejsem jistá, kdo mě tak deptá. Richard? Daniel? Gavin? Komplet všichni mužští na světě? Ne, *všichni* ne. Dejme tomu všichni mužští vyjma několika převzácných výjimek, kupříkladu Barnabyho, mého oblíbeného mlékaře Neville, dále dalajlamy, určitě i...

Najednou zahlédnu na počítačovém monitoru svůj odraz a zděšeně se předkloním. Ve vlasech mám kuličku z Noahovy pistole.

Tohle snad nepřežiju...

Lottie

V noci vůbec nespím.

Já vím, že se to tak říká a obecně to znamená: párkrát jsem vstala a udělala si čaj a pak jsem zase usnula. Jenomže já jsem *opravdicky* celou noc probděla. A odpočítávala jsem každou jednotlivou hodinu.

Kolem jedné jsem si byla naprosto jistá, že se Fliss hluboce mylí. Kolem půl druhé jsem si našla let do San Franciska. Kolem druhé jsem sepsala perfektní láskyplnou a vášnivou žádost o Richardovu ruku, do které jsem zakomponovala pár úryvků ze Shakespeara, Richarda Curtise a britského boybandu Take That. Do tří v noci jsem se při tom natočila (jedenáct záběrů). Před čtvrtou jsem se na sebe podívala a uvědomila si strašlivou skutečnost. Fliss má pravdu. Richard by nikdy neřekl ano. Jenom by ho to vyděsilo. Zejména ten můj projev. Do páté jsem zládovala veškerou zmrzlinu Pralines and Cream. Do šesté všechna balení Phish Food. A teď sedím zhrouceně na umělohmotné židli a jsem ráda, že jsem tam neletěla.

Malinká částka mé bytosti přemítá, jestli jsem, když jsem s tím na Richarda vyrukovala, neudělala největší chybu svého života. Kdybych třeba byla trpělivá a držela jazyk za zuby, jestli by ten náš vztah nakonec nedopadl líp. Eventuálně.

Ale zbytek mého já je mnohem racionálnější. Sice se říká, že „ženy nají intuitivně, zatímco muži logicky“, ale to jsou naprosté bláboly. Vždyť jsem studovala logiku na univerzitě, tak co! Já přece *vím* o logice všechno. $A=B$, $B=C$, takže nevyhnutelně $A=C$. A vůbec, co může být logičtějšího než následná nestranná a sumární argumentace?

Předpoklad číslo jedna: Richard nemá vůbec v úmyslu mě žádat o ruku, to ukázal naprosto jasně.